

ע"פ 3308/15 - פלוני,פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3308/15

ע"פ 3688/15

ע"פ 3766/15

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט נ' הנדל

כבוד השופט א' שחם

המערער בע"פ 3308/15
והמשיב בע"פ 3766/15:

המערער בע"פ 3688/15:

נ ג ד

המשיבה בע"פ 3308/15 ובע"פ מדינת ישראל
3688/15 והמערערת בע"פ
:3766/15

ערעור על פסק דין המשלים של בית המשפט המוחזק
תל אביב-יפו, בתפ"ח 60057-06-13, מיום
19.7.2017, שניתן על ידי כב' השופטים: ש' דותן –
אב"ד; מ' לוי; י' לוי

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

כ"ט בטבת התשע"ח (16.1.2018)

תאריך הישיבה:

בשם המערער בע"פ 3308/15 עו"ד טלי גוטليب
והמשיב בע"פ 3766/15 :

בשם המערער בע"פ 3688/15 עו"ד צדוק חוגי

עו"ד רוד חלאוה המשיבה בע"פ 3308/15 ובע"פ 3688/15 והמערערת בע"פ
3766/15 :

פסק דין

השופט א' שם:

רקע כללי והליכים קודמים

1. ביום 30.6.2013, הוגש כתוב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (תפ"ח 60057-06-13) נגד שני נאשמים: אברהם שמיאן (להלן: המערער 1) ומשון רחמני (להלן: המערער 2). לערער 1 ייחסו העבירות הבאות: איןוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה מגונה (טור כדי أيام), לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין; מעשה מגונה (בנסיבות אחר), לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין; ומעשה מגונה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין. לערער 2 ייחסה עבירה של מעשה מגונה (בנסיבות אחר), לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין.
2. ביום 22.3.2015, ניתנה הכרעת הדין בעניינים של המערערים (בהרכבת כב' השופטים: ש' דותן - אב"ד; א' זמיר; י' לוי). המערער 1 הורשע בעבירות של איןוס, מעשה מגונה (טור כדי أيام), ומעשה מגונה (ריבוי עבירות). המערער 2 הורשע בעבירה של מעשה מגונה.
3. בעקבות הרשעתם בדיון, נגזרו על המערערים, ביום 15.4.2015, העונשים כדלקמן: המערער 1 – ארבע וחציו שנים מאסר לRICTO בפועל, בימי ימי מעצרו מיום 26.6.2013 ועד ליום 1.8.2013; 12 חודשים מאסר על תנאי, לבסוף בתוך 3 שנים ממועד שחרורו מהמאסר, עבירהimin מסוג פשע או ניסיון לעبور עבירה כאמור; פיצוי למתחנתן בסך 60,000 ₪.

הערער 2 – 8 חודשים מאסר לRICTO בפועל בימי ימי מעצרו, מיום 26.6.2013 ועד ליום 30.6.2013 וחודשי מאסר על תנאי, לבסוף בתוך שנתיים ממועד שחרורו מהמאסר, עבירהimin כלשהי או ניסיון לעبور עבירה

כאמור; פיצוי למתלוננת בסך 25,000 ₪.

4. יצוין, כי בהחלטתי מיום 13.7.2015 עוכב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערער 1, ובהסכמה המשיבה עוכב גם ביצוע עונש המאסר שהוטל על המערער 2. הבקשות לעיכוב ביצוע תשולם הפיצויים למתלוננת נדחו.

5. שני המערערים הגיעו ערעור על הרשותם בדיון ולחילופין על חומרת עונשם (המערער 1 בע"פ 3308/15 והמערער 2 בע"פ 3688/15), ואילו המשיבה הגיעו ערעור על קולות העונש שנגזר על המערער 1 (ע"פ 3766/15).

6. ביום 18.4.2016, קיימו דיון בערעורים שלפנינו ובתום הדיון, ניתנה על ידינו החלטה בזו הלשון:

"1. שמענו את טיעוני באי כוחם של המערערים במלואם.

בטעינה של באת-כוח המערער בע"פ 3308/15, הושם דגש על כך שלאחר שהוחזרה המטלוננת להשלמת חקירה, התיר בית המשפט קמא לבאי כוח המערערים לחקירה בשתי שאלות נקודתיות ותו לאו. לשיטתה, יש מקום להורות על זימונה של המטלוננת להשלמת חקירה ללא מגבלות על ידי באי כוח המערערים.

2. בא כוח המערער בע"פ 3688/15 הצטרף לבקשתה דן של באת כוח המערער בע"פ 3308/15.

3. המשיבה הודיעה, לאחר התייעצות, כי בנסיבות העניין אין הצדקה לזמן המטלוננת להשלמת חקירה.

4. אנו מחזירים את התקיק לבית המשפט המחויז הנכבד על מנת שיזמן את המטלוננת להשלמת חקירה על ידי באי כוח המערערם.

בית המשפט המחויז יפעיל שיקול דעתו לאחר שמייעט טיעוני באי כוח הצדדים אם יש מקום, עקב האמור לעיל, להשלים אף את חקירותיהם של המערערים.

5. יובהר. ככל שתתקיים השלמת החקירה של המטלוננת (וככל שיידרש, תושלמנה חקירותיהם של המערערים), ייתן בית המשפט המחויז פסק דין משלים.

נכיר תודה לבית המשפט המחויז אם יעשה כמיטב יכולתו להשלמת האמור לעיל בהקדם האפשרי, כשאנו מודעים לכך שאחד מחברי המותב המקורי – השופט א' זמיר – פרש בנסיבות משיפוט ותידרש החלפתו בשופט אחר.

6. ככל שייכתב פסק דין משלים על ידי בית המשפט המחויז, וזאת אך בהחלטות הדין, ניתן לערערם להגיש נימוקי ערעור משלימים, ככל שהדבר ידרש, בתוך 30 ימים מיום שניתן פסק הדין המשלים. הוגשו נימוקי ערעור

משלימים על ידי המערערים, תהא המשיבה רשאית להגיש, בתוך 30 ימים מיום שהו מצוי לה נימוקי הערעור המשלימים, עיקרי טיעון משלימים מטעם.

ニמוקי הערעור המשלימים יהיו בהיקף שלא עולה על 20 עמ' לכל מערער.

עיקרי טיעון משלימים מטעם המשיבה יהיו בהיקף שלא עולה על 20 עמ'.

לא יוגש עיקרי טיעון משלימים על ידי המערערים.

7. יובהר. הוואיל והמשיבה לא הגישה ערעור על הכרעת הדיון בעניינים של המערערים, לא יותר לה לערעור על הכרעת הדיון ככל שהוא נוגעת לאי הרשותם של המערערים בעבירות מהן זכו.

8. ככל שייכתב פסק דין משלימים על ידי בית המשפט המחוזי, ולאחר שהוגשו לנו נימוקי ערעור משלימים מטעם המערערים ועיקרי טיעון משלימים מטעם המשיבה, נזכיר בעניין המשך הטיפול בתיק דן.

9. זמנה המתלוונת להשלמת חקירה ולא התיצבה, יעדכנו אותנו באיך כוח המערערים בדבר, שאז נזכיר בערעורים שלפנינו בהסתמך על כתבי בידון שבתיק, ולאחר השלמת טיעון בעלפה מטעם המשיבה.

10. ביצוע עונשי המאסר שהושתו על המערערים ייעכב עד להחלטה אחרת."

7. בהמשך לאוთה החלטה, ניתן ביום 19.7.2017, פסק דין משלימים בבית המשפט המחוזי (ב悲哀ב כב' השופטים: ש' דותן, אב"ד; מ' לוי; נ-י לוי), שבמסגרתו נקבע כדלהלן: "לא מצאנו שיש לשנות מהכרעת הדיון שניתנה". בעקבות כך, הוגש על ידי המערערים נימוקי ערעור משלימים, וביום 16.1.2018 קיימו דיון בערעורים המונחים לפניינו, כך שהגיעה השעה ליתן את פסק הדיןנו בכללול.

עובדות כתוב האישום שהוגש נגד המערערים

8. כעולה מכתב האישום, א.א., ולידת 1988, תירת מארה"ב (להלן: המתלוונת) הגיעו לישראל לחופשה ושהתמה בעיר תל אביב. ביום 24.6.2013, בסמוך לשעה 15:30, טילה המתלוונת ברחוב פנחס בן יאיר 11, בבעלותו של המערער 1 (להלן: חנות התכשיטים הפשפשים), ונכנסה לחנות תכשיטים המצויות ברחוב פנחס בן יאיר 11, בבעלותו של המערער 1, אשר הגיעו מהתלוונת ממספר או החנות, והתענינה בקניית טבעת. המערער 1, אשר שהה בחנות התכשיטים באותה עת, הציע למצלונת מסטר תכשיטים, ושאל אותה לשמה ולארכז מוצאה. נטען בכתב האישום, כי בשלב מסוים שבו בחנות המערער 1 והמלונת לבדם. המתלוונת בחרה בטבעת מסויימת, סיכמה עם המערער 1 על מחירה: 80 ₪, והושטה למעערער 1 שטר של 200 ₪. כעולה מכתב האישום, המערער 1 נטל את השטר "אך ציין בפני המתלוונת כי היא לא תקבל עודף ועליה לבחור תכשיטים נוספים". המתלוונת לא הסכימה לכך, אך המערער 1 המשיך לשכנעה "לקחת תכשיטים נוספים", אף הניס

תכשיטים לתקה. בשלב מסוים, כך נטען בכתב האישום, המערער 1 נטל צמיד, התכוון לעבר קרטול רגלה של המתлонנת וענד את הצמיד לקרטולה, תוך שהמתлонנת שבה ומסבירה לו כי אינה מעוניינת, ובכדי להזיז מרגלה, היא דחפה את המערער 1 בכתפו. בהמשך, כפי שנמסר בכתב האישום, המערער 1 הוביל בידיו את המתлонנת לפינה בחנות התכשיטים "וכשהוא נצמד מאחוריה, הרים את חצאייה ונגע ברגלה, ישבנה, ובאייר מינה של המתlonנטה ונשך את צוואריה". כל זאת, כאשר המתlonנטה שבה ומפצירה במערער 1 כי ייחל ממעשיו, "דוחפת את ידיו וambilת ממנה לעזוב את חנות התכשיטים". עוד עולה מעובדות כתב האישום, כי חרב התנגדותה של המתlonנטה, המערער 1 המשיך במעשיו, נגע בחזה של המתlonנטה אף הסיט את חולצתה, אך המתlonנטה אחזה בחולצה וביקשה מהמעערער 1 כי ייחל ממעשיו. בשלב מסוים, אמר המערער 1 למתlonנטה כי הוא יצא מחנות התכשיטים לפרק זמן קצר, ואיים עלייה, שלא כדין, כי אם היא תעוזב את החנות "זו תהא 'התאבדות' מצדה". בשל חששה ופחדה מהמעערער 1, "נשארה המתlonנטה לעמוד קפואה במקומה", כשבגהה מופנה לעבר דלת הכניסה לחנות התכשיטים, עד אשר חזר המערער 1 אל החנות, "כעבור דקה". בשלב זה, כך נטען, שבונצמד המערער 1 אל המתlonנטה מאחוריה, ונגע באיבר מינה. בהמשך, ירד המערער 1 על ברכיו, הסיט את תחתוניתה של המתlonנטה וליקק את איבר מינה החשוף. המערער 1 לא שעה לבקשתו של המתlonנטה לחודל ממעשיו, והוא אחז במתlonנטה בצווארה ונשך אותה, ובידו האחורה הסיט את תחתוניתה ובעל אותה, "בכך שהחדר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתlonנטה". לאחר מכן, הפנה המערער 1 את פניה של המתlonנטה לעברו ונשך על שפתייה, ובהמשך אחז בשתי ידייה של המתlonנטה, העבירן מאחוריו גבה, "ושפשף, מבعد למכנסיו, את איבר מינו בידייה של המתlonנטה". עוד נטען בכתב האישום, כי המערער 1 שב ובעל את המתlonנטה בכך שהחדר את אצבעותיו לאיבר מינה ואז אמר לה "כי אם יגמר היא תוכל ללכת לדרכה. כעבור זמן קצר, הגיע [המעערער 1] לפורקן".

9. לאחר זאת, כך נטען בכתב האישום, הורה המערער 1 למתlonנטה לצאת עמו מחנות התכשיטים והוביל אותה לחנות בגדים השיכת לumarur 2 (להלן: חנות הבגדים), הנמצאת בשוק הפשפים, בסמוך לחנותו של המערער 1. בדרכם לחנות הבגדים כיוון אותה המערער 1 "על ידי דחיפות בידיו". נטען בכתב האישום, כי בשל חששה מהמעערער 1 הלכה עמו המתlonנטה לחנות הבגדים. בהגיעם לחנות הבגדים, שם היה המערער 2, הציג המערער 1 את המתlonנטה בפני המערער 2, "ואף תפס את פניה ונשך אותה". עולה בנוסף מכתב האישום, כי המערער 2 הציע למתlonנטה בגדים, ובה בעת הוביל אותה בסמוך לתא הלבשה, בעוד המערער 1 עומד סמוך לדלת הכניסה לחנות הבגדים. על פי כתב האישום, המתlonנטה סירבה להצעה לרכוש בגדים והבהירה לumarur 2 למלחה הוא יצא מן החנות. בשלב זה, כך נטען, הצמיד המערער 2 שמלת לגופה של המתlonנטה ושאל אותה אם היא מעוניינת בשמלת קצרה, "וכשהוא מצמיד את ידו לירכה של המתlonנטה, ואז מישש את איבר מינה של המתlonנטה מבعد לחצאייה". סמוך לאחר מכן, ניסה המערער 2 לשכנע את המתlonנטה להיכנס לתא הלבשה ולמדוד שמלה אחרת, אך המתlonנטה סירבה לכך. חרב זאת, נטל המערער 2 שמלה נוספת נססת "הצמידה לגופה של המתlonנטה ושב ומישש את איבר מינה מבعد לחצאייה". לבסוף, המערער 2 נכנס שמלה לתקה של המתlonנטה, והumarurim "אפשרו לה לצאת את חנות הבגדים".

הכרעת דין הראשונה של בית משפט קמא

10. הכרעת הדיון נכתבה על ידי כב' השופטת ש' דותן, שעמדה בראש הרכב, ואליה הצלרכו כב' השופטים א' זמיר ו-י' לוי. בפתח הכרעת הדיון, ציין בית משפט קמא כי כתב האישום הוגש ביום 30.6.2013, ואלו צורפה בקשה לגבית עדות מוקדמתמן המתlonנטה, אשר שהתה כתירתה בישראל "ועמدهה לשוב למקום מושבה בארה"ב". לאחר שנקבע מועד גביה עדותה של המתlonנטה, נקבע מאחת חברות הרכב לשם שמע את העדות, מסיבה אישית, ועל כן החלטה השופטת דותן כי "לנוחה דחיפות העניין", העדות מוקדמת תשמע בפניה בלבד, וזאת בהתאם על סעיפים 117 ו-355 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1982 (להלן: החסד"פ). עוד נמסר בהכרעת הדיון, כי פרקליטי

המערערים ביקשו, טרם שהחלה שמיית עדותה של המתלוונת, לבטל את ההחלטה לקיים את העדות המוקדמת בפני ראש הרכב בלבד, אך הבקשה נדחתה. חקירתה הראשית של המתלוונת התקיימה ביום 13.10.2013, ואילו חקירתה הנגדית נערכה ביום 14.7.2013, כאשר "העדות צולמה והוקלטה במלואה". לאחר גביה העדות המוקדמת, הוחל בשמיית יתר הראיות. עוד נאמר בהכרעת הדין, כי בהמשך לביקור במקום שערר בית המשפט והתרשם מהחנויות, ולאור אי בהירות שהתגלתה בגרסת המתלוונת ביחס למוצג ת/17, "שלא היה בידי הסגורה במועד עדותה", זומנה המתלוונת להשלמת חקירה נגדית בסוגיות הנוגעות למוצג זה בלבד.

11. מכאן עבר בית משפט קמא לפרט את תשובות המערערים לכתב האישום. המערער 1 אישר כי המתלוונת נכנסה לחנותו וביקשה לרכוש טבעת שהוסכם על מחירה, 80 ₪, לאחרمشا ומתן ביניהם. המערער 1 כפר בטענה כי הוא סירב לתת למתלוונת עדיף משטר של 200 ₪ שמסרה לו, ולטענתו המתלוונת ביקשה לרכוש פריטים נוספים והוא אמר לה כי תעשה זאת בעודף שנוטר לה. המערער 1 גם כפר בטענה כי הוא המשיך לשכנע את המתלוונת לרכוש מוצרים נוספים, וכי הוא ענד צמיד לkersola. לטענת המערער 1, בשלב כלשהו "המתלוונת נישקה אותו, געה בו, התפתחו ביניהם נשיקות ונגיעות הדדיות בהסכמה מוחלטת, לא בכוח ולא באלים, כמו גבר באשה". לאחר פרק זמן מסוים, יצא המערער 1 מהחנות וחשב לחנותו, ולאחר מספר דקוט, המתלוונת נותרה במקומו. לדבrio, הוא והמתלוונת הגיעו לזה בזו "גם באיבר המין", וזאת בהסכמה מוחלטת, ובהמשך שאלת המתלוונת אם הוא "רוצה לgomor". כשיצאה המתלוונת מחנותו, ליווה אותה המערער 1 לחנות של חברו, הוא המערער 2, כיוון שהוא ביקשה לרכוש בגדים, והוא השאיר בחנותו של המערער 2. המערער 1 עמד על כך, כי הוא לא נשאר בחנותו של המערער 2, ועל כן לא היה עד למה שהתרחש במקומו. צוין, כי לטענת המערער 1, לאחר שהמתלוונת התעכבה בחנותו של המערער 2, היא חזרה לחנות התכשיטים שלו ואמרה לו כי תחזר למחרת היום, והם "יתראו מחר".

ב"כ המערער 2 כפר בעובדות כתב האישום המיויחסות לו, וטען כי כאשר המערער 1 הגיע אל חנותו של המערער 2, ביחד עם המתלוונת, השניים התנשקו "נשיקה צרפתית", והראו חיבה אחד לשנייה. לאחר מכן, ביקש המערער 1 מהערער 2 להציג בפני המתלוונת בגדים לביקשתה, ועזב את החנות. לגרסתו של המערער 2, המתלוונת מודה שתי שמלוות, והוא אחז בצד אחד השמלות, כדי "לבדוק את גודל השמלה". המערער 2 מכחיש, כי "עשה דבר במתלוונת או בוגפה". לטענת ב"כ המערער 2, המתלוונת היא "שלקחה" שמלה, מבלי שהמערער 2 הכריח אותה לעשות כן. אותה שמלה נמסרה למתלוונת (לא תשלום - א.ש.), לביקשתו של המערער 1, והמתלוונת "לקחה את השמלה ושםה בתיק". צוין, כי משנשאל המערער 2, האם הוא מאשר את דברי סניגורו, עוז' צדוק חוגי, אמר המערער 2 את הדברים הבאים:

"שמעתי את מה שעורך הדיון שלי אמר, זה לא היה בדיקך. השמלה הייתה כמו חולצה, הקולב היה על העורף שלה, השמלה נפלה קדימה, תפsti את השמלה בשני צידי המותן, אמרה תודה רבה, שמעתי את השמלה בתוך שקית והיא הלכה. אני הייתי בתוך החנות. [המערער 1] קרא לה, היא נתנה לו נשיקה, אמרה לו תודה רבה, והוא הלך, אח"כ היא הלכה אליו, חזרה ודיברה אליו" (עמ' 218 פרוטוקול).

12. בהמשך הכרעת הדין, סקר בית משפט קמא בהרחבה את עדותה של המתלוונת, שהייתה במועד האירועים הנטענים כבת 24 שנים. המתלוונת סיירה כי היא מתגוררת בלוס אנג'לס, והגיעה לישראל במסגרת תכנית "תגלית" ולאחר סיום הביקור במסגרת "תגלית" החליטה המתלוונת להאריך את שהותה בארץ במספר ימים. ביום שקדם לאירועים נשוא כתב האישום, התארחה המתלוונת בבית חברותה צ, שהתגוררה עם בעלה ביפו. הביקור בשוק הפשפשים נעשה למחרת היום, בהמלצתו של בעלה של חברותה. כאמור, המתלוונת שוטטה, ביום 24.6.2013, בין

הdochnim בשוק הפשפשים והגעה לחנותו של המערער 1, אשר שאל אותה לשמה, לגילה, ולפרטים נוספים המתייחסים לשוהותה בישראל. בהמשך, בחירה המתלוננת בטבעת מסוימת, ולאחר מכן הוסכם על מחירה: 80 ₪. המתלוננת הוציאה שטר של 200 ₪, שאותו טפס המערער 1 מידיה וסירב להחזיר לה עודף, למורת בקשתה. המערער 1 ניסה לשכנע לרכוש פרטיים נוספים, אך היא אמרה לו כי אינה מעוניינת וביקשה לקבל את העודף המגיע לה. המערער 1 התעלם מדבריה והמשיך להציג בפניה תכשיטים שונים. בשלב מסויים, התקופף המערער 1 וניסה לעונד על קרטוליה צמיד, למורת שהיא הבהירה לו כי אינה זקופה לכך, אך הוא לא חדל ממעשיו והוא דחפה אותו בכפתו. בהמשך, ולאחר שהמעערער 1 המשיך להציג לה תכשיטים, והיא חזרה ודרשה את כספה, החל המערער 1 לדוחוף אותה בגבה לעבר חלקה האחורי של החנות, שם הוא נטל תכשיטים נוספים באומרו שזו מתנה, ובלשונו "זה שלך, זו החנות שלך", ואמר לה לשים את התכשיטים בתיקה, והוא עשתה כן.

13. בשלב זה, עבר בית משפט קמא לבחון את גרסתו של המערער 1, ביחס לחלק זה של עדות המתלוננת. בעדותו בבית המשפט, טען המערער 1 כי הפריט הראשון, אותו מדדה המתלוננת, היה צמיד לרגל. המתלוננת הרימה את רגלה, וכאשר המערער 1 התקופף כדי לעונד לה את הצמיד, שמה המתלוננת, לגרסתו של המערער 1, את ידה על ראשו "והתחללה למזעם אוטי, היא התחללה למזעם, ושםה הכל התחליל". בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי המערער 1 לא התייחס ישירות לטענה כי המתלוננת רכשה טבעת בסכום של 80 ₪, מסרה לו שטר של 200 ₪, הוא סירב להחזיר לה את העודף, וניסה לשכנע לרכוש פרטיים נוספים. בית משפט קמא ציין, כי גם אם נבחרו על ידי המתלוננת פרטיים נוספים, כטענתו של המערער 1, הוא אינו מפרט מה היה מחירם "וכמה עודף הגיע למתלוננת". עם זאת, המערער 1 אישר בעדותו כי המתלוננת התעקשה לקבל את העודף המגיע לה, ואילו הוא ניסה לעניין אותה בפריטים נוספים, וזאת בגין דבריו במשפטה, לפיהם המתלוננת עצמה ביקשה לרכוש פרטיים נוספים, ואף אמרה לו "אני צריכה עוד מתנות". בית משפט קמא קבע, כי לנוכח התנהלותו של המערער 1, אשר התעלם מבקשותה של המתלוננת להחזיר לה את העודף, והתעלם גם מדבריה כי אינה מעוניינת בתכשיטים נוספים, היא חששה עצמה מאוימת. בית משפט קמא הוסיף עוד, כי, הלאה למעשה, המערער 1 אישר בחרירתו הנגדית את דבריה של המתלוננת לגבי חילופי הדברים ביניהם ביחס לעודף ולרכישת פרטיים נוספים, ומבחןה זו "ניתן להבין את תחושת חוסר האונים של המתלוננת, נוכח התנהגותו הכוחנית של [המעערער 1] ואת הרגשותה כי כל מהאה והתנגדות לא יועילו לה".

14. מכאן עבר בית משפט קמא לבחון את המשך עדותה של המתלוננת ביחס לעבירותimin שבוצעו בה, לגרסתה. בשלב מסויים, כך העידה המתלוננת, הוביל אותה המערער 1 לחלקה האחורי של החנות, ובעודו עומד מאחוריה, הוא החל לפתח את חולצתה וגע בחזקה מעל בגדייה, ותוך שהיא מנסה להתגונן עם יديיה, שם המערער 1 את ידיו מתחת לחצאיתה. בתשובה לשאלת ב"כ המערער 1, מודיע לא דחפה אותה, אמרה המתלוננת "אני דחפתי את היד שלו ממי", ובתשובה לשאלת מודיע לא יצאה מהחנות, טענה המתלוננת כי הייתה בהם. המתלוננת העידה, כי היא המשיכה לדוחוף את ידו של המערער 1, אשר שאל אותה מודיע היא ביישנית, והיא אמרה לו בתגובה "שאני לא ביישנית ואני רק רוצה שהוא יפסיק". לדברי המתלוננת, "אני המשכתי לדוחוף את ידו אבל הוא דחף את ידיו חזק יותר והוא התחיל לנשך את צווארי". בהמשך, החל המערער 1 למשוך את ראשי לצד ואחר כך הוא דחף את אצבעותיו לוגינה שלו ואז הוא נשך את צווארי". לדברי המתלוננת, המערער 1 אמר לה, בשלב זה, כי הוא צריך לעזוב את החנות לדקה ודרש ממנו להישאר. המערער 1 הוסיף עוד, כי אם היא תעוזב את החנות "זו התאבדות". בית משפט קמא ציין, כי הסוגרים הפנו את חיציהם כלפי התנהוגותה הבלתי סבירה, לכארה, של המתלוננת אשר השורה לבדה בחנות ולא ניצלה את ההזדמנות לעזוב את המקום. המתלוננת הסבירה את התנהלותה זו בפחד שאז בה לנוכח איומו של המערער 1, והוא חששה פן יפגע בה. לדברי המתלוננת, היא לא צעקה ולא נמלטה לשוק ההומה אדם, "מפני שפחדתי כל כך ולא חשבתי שף אחד ייעזר לי, לא הכרתי שם אף אחד. חשבתי שהוא בחוץ והוא יפגע بي, אם יצאק". המתלוננת הוסיפה עוד, כי בזמן שהמעערער 1 שהה מחוץ לחנות, היא נותרה עומדת במקומה "קפואה מפחד". לאחר זמן קצר חזר

המעערר 1, ולגרסת המתלוננת הוא המשיך לגעת בה, ופעם נוספת הוא החדר את אצבעותיו לאיבר מינה, למרות ניסיונותיה לדחות את ידו. בשלב כלשהו, נעמד המעערר 1 מול המתלוננת, כרע על ברכו, היזז את תחתוניה והחל ללקק את איבר מינה. המתלוננת הוסיף עוד, כי בעת שהמעערר 1 ליקק את איבר מינה הוא היזז את תחתוניה בידו האחת, ובידו האחראית טפס את רגלה. לאחר מכן, התرومם המעערר 1, נעמד מאחוריו המתלוננת, טפס את ידיה מאחוריו גבה ודחף את איבר מינו (מעל הבגדים) לתוכו ידיה של המתלוננת, "שהיו תפוסות בידו". בהמשך, שב המעערר 1 והחדר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת, אז משך את פניה לכיוונו ונישק אותה על שפתיה. בשלב זה, אמר המעערר 1 למתלוננת כי אם הוא "גמר", הוא יאפשר לה ללכט. כעבור זמן מה, אמר לה המעערר כי "גמר", ושחרר את גופה. אין מחלוקת, כך ציין בית משפט קמא, כי האירוע בחנותו של המעערר 1 הסתיים רק כאשר הלה הגיע לשיפוקו.

15. גרסתו של המעערר 1, באשר למגעים המיניים עם המתלוננת, שונה בתכלית. לדברי המעערר 1, המתלוננת היא שהחלה לטלפו, בעת שענד צמיד לkersola, ומכאן התגללו העניינים מגעים מיניים שככלו ליטופים של איברים אינטימיים, למעט החזה, והחדרת אצבעות לאיבר מינה של המתלוננת. המעערר 1 הבהיר בתווך את הטענה כי הוא ביצע במתלוננת מין אוראלי.

בחקירתו הראשית אמר המעערר 1, בין היתר, כי:

"זה התחיל עם ליטופים... היא ליטפה אותו היא נישקה אותו, התחלת לנשך אותו היא חייכה אליו כל הזמן... וזה גם אני המשכתי אותה... היא נגעה לי באיבר המין... וזה גם אני מבון נגעתי לה באיבר המין. שהתחלנו להתמצזז אז שאני באתי לגעת לה בחזה אז היא אמרה לי פה לא לגעת. אני לא הבנתי, רק אחרי החקירה שלה שעוזי ינאי חקרה אותה אז היא אמרה שיש לה איזה שהוא בעיה באמת בחזה שהיא עשתה סיליקון ובאמת לא נגעתי לה באותו אזכור כי היא בקשה ממני".

לדברי המעערר, הוא היה צריך לצאת למספר דקוט, כדי למסור דבר מה למן דהו, וכשחזר "היא עדיין המתינה שמה בחנות". בשלב זה, שאלת עוזי טל גוטלב, ב"כ המעערר 1: "אבל היא אומרת שהדברים נעשו שלא בהסכמה, שאתה עשית לה את זה בכוח, איימת עליה שאם היא תעוזב את החנות זו תהיה התאבדות בשביבה... מה יש לך לומר על הדבר הזה?". על כך השיב המעערר 1:

"היא לא נתנה לי להבין אפילו פעם אחת שהוא לא מעוניינת בדבר זהה. הדבר היחיד שהוא נתנה לי להבין זה שהוא לא אגע לה בחזה ובאמת לא נגעתי. אiomים לא היו מצדוי, הפור, הייתה אינטראקציה ממש הרגשתית אליה ממש גלויה היה כל הזמן חייכה אליו היא לא נתנה את ההרגשה שימושה לא טוב לה".

אשר לטענת המתלוננת, כי המעערר 1 ביצע בה מין אוראלי, אמר המעערר "לא היה ולא נברא, קודם כל פיזית אי אפשר לעשות את זה". לדברי המעערר 1, המקום כל כך קטן ואנשים באו ויצאו, כך שהיא בלתי אפשרי לבצע מין אוראלי במקום, "זה כמו שתעשה מין אוראלי באמצע הרחוב".

16. בית משפט קמא התייחס לטענת המעערר 1, לפיה המתלוננת ביקשה שלא לגעת לה בחזה, ובודיעבד הסתבר לו, לטענתו, כי מדובר בשטלי סיליקון בחזה, וקבע כי מדובר בטענה בעלמא, שהוועלתה ללא כל תימוכין. המתלוננת

הכחישה כי עבירה ניתוח להגדלת חזה או להשתלת שתלי סיליקון, ולא הוצגה כל ראייה התומכת בטענה זו של המערער 1. ככל שלא הייתה נגיעה בחזה, הדבר נבע, לגישת בית משפט קמא, מהעובדה כי המתלוננת "שםה יידה על החזה מתוך התנגדות לנגיעותיו" של המערער 1. אשר להערכתה המין האוראלי, בטענה כי אנשים "באו, נכנסו ויצאו", הבהיר בית משפט קמא כי טענת הכנסה והיציאה מהחנות לא בא זכרה אמרתו של המערער 1 במשפטה, והמתלוננת לא נחרה על כך בחקירה נגדית. לשאלת בית המשפט, כיצד יתכן שהוא ביצע את המעשים המיניים, גם אם בהסכמה, כאשר אנשים נכנסים ויצאים מהחנות לגרסתו, השיב המערער 1 "از הפסקנו פשוט הפסקנו, היא הפסיקה ואני הפסיקתי, ומכרתי ללקוח והוא יצא והמשכנו". לשאלה אם אותו ל��וח ראה אותם במעשיהם, ענה המערער 1: "הוא לא בדיק רואה, כי היינו... עם הגב... כאלו שהיינו ביחד שהתגפפנו אז היינו כאלו מאחור". לשאלה נוספת, האם יש חלק בחנות שהוא נסתיר מהein, השיב המערער 1: "לא לא נסתיר... היינו עם הגב... אז אם נגעתי בה במקומות אינטימיים ואם היא נגעה בי במקומות אינטימיים אז אנחנו עם הגב... לעוברים ושבים". בהמשך, אמר המערער 1 כי במהלך של חצי שעה, שבה התקיימו המגעים האינטימיים בין לבן המתלוננת, נכנסו לחנות "שלושה ארבעה חמישה [אנשים] גג". כאשר בית משפט קמא תהה, כיצד המערער 1 מקיים מגעים מיניים עם המתלוננת, גם אם בהסכמה לשיטתו, כאשר החנות פתוחה לקהל הרחב, חזר המערער 1 על הסברו: "از עוד פעם היינו עם הגב, גם אם נכנס ל��וח אז עם הגב... אז היא הפסיקה לגעת ואני הוציאתי את היד, זהו". בית משפט קמא ציין, כאמור, כי גרסה זו של המערער 1 הועלה על ידו לראשונה בעדותו בבית המשפט, ולא הוצאה בפני המתלוננת, אשר לא נשאלת על כך דבר. בתשובה לשאלה, מדוע לא נחרה המתלוננת בעניין זה, אמר המערער 1 "כי זה מובן מالي זו החנות אנשים עוברים". צוין, כי המערער 1 אישר בעדותו כי הוא לא אמר לבאת כוחו כי נכנסו ל��וחות במהלך המגעים המיניים. בית משפט קמא מצא סתריות מהותיות בגרסתו של המערער 1, גם באשר לניטבות יציאתו לפגישה עם אדם מסוים, אשר התקשר אליו לחנות, בעוד המתלוננת נמצא במקום. אף כאן לא הוצאה כל שאלה למתלוננת, על אודוט שיחת טלפון שקיביל, כביכול, המערער 1, מה גם שמתדים שיחותיו של המערער 1 עם אותו אדם עולה כי מדובר ללא פחות מארבע שיחות, דבר שאינו מתישב עם הגרסה כי שיחות אלו התקבלו בעת שהותה של המתלוננת בחנות. בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי גראסתו של המערער 1 בנושא הפגישה היא בלתי אמינה, שכן המתלוננת טענה ליציאה מהחנות בזמן קצר, ב网讯וד לטענת המערער כי יצא לפArk זמן ארוך יותר. בנוסף, תהה בית משפט קמא, מדוע לא נחקרה המתלוננת על אודוט השיחות הטלפוניות "שהרי מדובר בסיטואציה חריגה בה במהלך מגע בעל אופי מיני סוער בין שני אנשים משוחח אחד מהם בטלפון מספר פעמים". בית משפט קמא הוסיף עוד, כי בעדותו בבית המשפט הבהיר המערער 1 כי הגיע לפורךן מני. זאת, ב网讯וד לדברים שנרשמו מפיו בזיכרון המשטרתי ת/13, שם אמר המערער 1 כי המתלוננת שאלת אותה אם הוא רוצה "לגמר", והוא השיב בחזיב. עוד אמר המערער 1 במשפטה, כי הוא לובש את אותם מכנסיים שלבש בעת האירוע, "ועדיין יש עליהם כתמי זרע". בית משפט קמא הוסיף עוד, כי ב网讯וד להערכתה המאוחרת, המערער 1 אישר, במהלך העימות עם המתלוננת, כי הגיע לפורךן מני (ת/10). בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי "הערכתו המאוחרת של [הערער 1] וניסיונו להתחמק מאמירותיו שלו, פוגמים באמינותו ומחזקים את גראסת המתלוננת".

17. השלב הבא בעדות המתלוננת נוגע להליך עבר חנותו של המערער 2. לדברי המתלוננת, כאשר המערער 1 הגיע לשיפוק מני, היא החלה לлечט לעבר היציאה מהחנות, ובאותה עת הניח המערער 1 את ידו על גבה. המערער 1 הוביל את המתלוננת מרחוב קוצר לעבר סמטה בשוק, שם הייתה חנותו של המערער 2. המתלוננת טענה בעדותה, כי המערער 1 "דחק אותה" לתוך חנות הבגדים של המערער 2. לשאלה, מדוע הלכה עם המערער 1 ולא ברחה מהמקום או עזקה לעזרה, השיבה המתלוננת כי המערער 1 אחיז בה, והוא הייתה מפוחדת וקפואה. כאשר נכנסו השניהם לחנות הבגדים של המערער 2, הציג המערער 1 את המתלוננת בפניו, והumarur 2 שאל אותו (את המערער 1) לגילה. המערער 1 השיב כי המתלוננת היא בת 24, ובשלב זה המערער 1 "תפס את פניה ונישק אותה על שפתייה". לטענת המתלוננת, המערער 1 לא עזב את המקום אלא עמד ליד הכניסה לחנותו של המערער 2. בשלב זה, לא היה ביכולתה של המתלוננת לראות עוברים ושבים, כיון שהumarur 1 "עמד בפתח והוא בגדים וסוחרות שחסמו את שדה ראייתה". לגרסת המתלוננת, המערער 2 דחק אותה לחלקה האחורי של חנות הבגדים, הוריד שמלה והניח אותה עם הקולב על

גופה, תוך שהוא שואל אותה אם היא רוצה שמלה ארוכה או קצרה. מיד לאחר מכן, שם המערער 2 את ידיו על ברכיה של המתלוננת ותפס באיבר מיננה. לדבריו המתלוננת, המערער 2 חזר על מעשה זה פעמיים נוספים, וזאת בנוכחותו של המערער 1. המתלוננת אמרה למערער 2 כי היא אינה מעוניינת בדבר, הסירה את הקולב מעל צווארה, וביקשה לлечת. בשלב זה, אמר לה המערער 2 כי היא חייבת לקחת שמלה, והמתלוננת עשתה דבריו. לאחר זמן מה, ארצה המתלוננת אומץ בלבها, ולמרות פחדה מהמעעררים, היא אמרה להם כי היא חייבת לлечת, ומשהבינה כי אין להם כוונה לאפשר לה זאת, אמרה המתלוננת כי תשוב לmachret, ואז היא "נדחפה בין שניהם ויצאה מחנותו של [המעערער 2]."

18. המערער 1 התייחס באמרטתו במשטרת הגעתה של המתלוננת לחנותו של המערער 2. לגרסתו, המתלוננת אמרה לו כי היא מוחשת בגדים, וכן הוא ליווה אותה לחנותת הבגדים של שכנו, שם היא רכשה בגדים, והוא חזר מיד לחנותו. באותה אמרה, טען המערער 1 כי כאשר המתלוננת סימנה את קניותיה בחנותת הבגדים, "היא יצאה... נתנה לי נשיקה - אולי היא באה לכיון, היא באה... לחנות לכיון החנות של... ואמרה נתראה מחר, מחר אני חוזרת, מחר אני יחזיר". לדברי המערער 1, נוצרו קשרי ידידות בין לבין המתלוננת, וכן הוא ליווה אותה לחנותת הבגדים, שם "שהה דקה או שניים וחזר לחנותו". לשאלת החוקר, אם היה מגע פיזי כלשהו בין לבין המתלוננת לחנותתו של המערער 2, השיב המערער 1 "באופן נחרץ", כי המגע היחיד בין לבין המתלוננת היה אך ורק בחנותתו. משהבוקר מטיח במערער 1 כי בחנותו של המערער 2 הוא תפס את פניה של המתלוננת ונישק אותה, "נזכר" המערער 1 כי בצתתו מחנות הבגדים המתלוננת נתנה לו נשיקת פרידה, "זהו לא היה מעבר לזה שום דבר". בעודו בבית המשפט, קר בהביר בית משפט קמא, הפכה נשיקת הפרידה לנשיקה צרפתית. עוד ציין בית משפט קמא, כי בוגזוד לגרסת המערער 1, לפיה הוא רק ליווה את המתלוננת לחנותו של המערער 2 ולא נשאר במקום, מסר המערער 2 באמרטתו במשטרת המתלוננת והמעערער 1 שהו בחנותו, ובית משפט קמא הוסיף, כי המערער 1 הגיע עם המתלוננת לחנותו, ואמר לו "תכיר אותה, מזו, המערער 2 מסר לך לחקור המשטרה דורך יחبس, כי המערער 1 הגיע עם המתלוננת לחנותו, ואמר לו "תכיר אותה, אני רוצה לצאת אותה, תן לה לבחור שמלות". המערער 2 הוסיף עוד, כי המערער 1 אמר למטלוננת כי הוא (המעערער 2) כמו אחיו, ולאחר מכן אמר לו "תן לה שמלה עלי", ולמטלוננת אמר (המעערער 1) "אני רוצה לתת לך מתנה". לעומת זאת, העיד המערער 1 כי הוא הציג את המתלוננת ל████וקה טוביה ואמר לחברו, המערער 2, כי הגיע לה בעקבות 20, 30 שקלים... תן לה משהו במחair זהה". גרסה זו של המערער 1 הוכחה לחלווטין על ידי המערער 2, אשר עמד על כך כי מדובר במתנה. לסיכום חלק זה, אומר בית משפט קמא:

"סבירה אני כי נסיבות הגעתו של [המעערער 1] לחנותו של [המעערער 2], אופן הצגתה של המתלוננת לפני והשיחה שהתקיימה ביניהם ביחס לגילה, תומכת במידות המתלוננת לפיה הובלטה לחנותו של [המעערער 2], לא ועודה לפקדם את מכירויותיו של [המעערער 2], בעיקר לנוכח העובדה שלא זכינו לקבל תשובה לשאלת מודיע אמר [המעערער 1] למערער 2] שיתן למטלוננת שמלה במתנה על חשבוןנו".

19. ומכאן לגרסתו של המערער 2, באשר להתרחשויות בחנותו. המערער 2 הבהיר, מכל וכל, כי ביצע במתלוננת מגע בעל אופי מיני, וטען כי כל שעשה הסתכם בסיעו בהצמדת השמלת, אותה היא מדרשה, לגופה. בעת שהגיעו המערער 1 והמתלוננת, הוא היה מחוץ לחנותו וכשהגיע מצא את השניהם בתוך החנות. המערער 1 אמר לו, לגרסתו, לתת למטלוננת שמלה "ופתאום ראייתי אותה מנשחת אותו ואומרת לו תודה רבה". לדבריו, המתלוננת מדרשה שמלה שאוותה הוא קשור לה מהצד, ולאחר מכן אמרה תודה רבה, והוסיפה "אני אבוא עוד יומיים". בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו, כי דבריו של המערער 2 במשטרת וחומר הריאות הנוסף "מכרסים באופן משמעותי בגרסתו פשוטה זו". כך, בעת מעצרו של המערער 2 נרשמו מפיו, במצר ת/14, הדברים הבאים: "אני יודע מה אתם חושבים זה חבר שלו"

שלקחתם. הוא הביא אותה, היא הייתה אצלו בחנות והוא בא אליו אותה ו אמר לי תכיר אותה אני רוצה לצתת אותה תן לה לבחר שמלות". בעדותו בבית המשפט, ניסה המערער 2 להתנער מהתבטאות ספונטניות זו, ואומרו כי "כל קזו המחשבה שלי היה על זה שהוא בא אליו בಗל שירתיו אותה בכיסף. אז אמרתי להם זה בכלל לא אני שמכרת. זה קזו המחשבה שלי היה". בית משפט קמא לא קיבל את הסברתו זה של המערער 2, בציינו כי "אם עסקינו בכיסף, מה היה לו [מערער 2] לספר לחוקר [שהמערער 1] הציג את המתלוננת כמו שהוא מבקש לצתת אותה, ומדוע חשב שהוא חשוב במרמה שעה שנותן למתלוננת שמלת ללא תשלום". בית משפט קמא הוסיף עוד, כי אם נcona הטענה שהמתלוננת הובאה לחנותו של המערער 2 על מנת לרכוש שמלת, מה היה להם למערערים "לשוחח על גילה, על מצב עיניה ועל הופעתה". בהקשר אחרון זה, ציין בית משפט קמא כי המערער 2 סיפר כי, במועד כלשהו לאחר המפגש בחנותו, הוא התalonן בפני המערער 1 "מה זה מה הבאת לי, ראייתי אותה עם עיניים קצת היא משונה. הוא אמר לי לא זו בחורה טוביה אפשר לצתת עם אחת כזאת". בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי "התנהלות המתוארת לעיל חריגה מיחסים מסוים רגילים", מה גם שהמתלוננת קיבלה מהמערער 2 שמלת שעבורה היא לא שילמה, וגם המערער 1 לא שילם דבר תמורה השמלת. התנהלות המערערים כמתואר לעיל, כמו גם השיחות שקיימו ביניהם לאחר כתבה של המתלוננת, כך הבahir בית משפט קמא, "מחזקים את גרסת המתלוננת ומלמדים על כך שגם מבחינותו של [המערער 2] אין מדובר בעסקה שగرتית של מכירת שמלת לקונה מזדמנת". לאור האמור, קבע בית משפט קמא כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסתם של המערערים, גם באשר להתרחשות בחנותו של המערער 2.

20. בהמשך הכרעת הדין, התיכון בית משפט קמא להתנהלותה של המתלוננת לאחר שהיא עזבה את חנותו של המערער 2. לדברי המתלוננת, היא חזרה בדרך הגעה לחנות הבגדים, היינו, היא פנתה שמאליה לכיוון חנותו של המערער 1, ברוחב הראשי, ונכנסה לבית קפה, מתוך כוונה להזמין דבר מה, ולאחר מכן לשמר את הקבלה עם כתובות המקום. המתלוננת הזמינה, לדבירה,سلط בסכום של 42 ₪, והחובנית שקיבלה הוגשה וסומנה 1/1. לאחר מכן, חזרה המתלוננת לדירת חברתה צ., התקשרה לאמה בלוס אנגלס וסיפרה לה את שairע, והאם אמרה לה לפנות למטרה. בהמשך, התקשרה המתלוננת לחבר שלה בלוס אנגלס, וגם הוא אמר לה להתקשר למטרה. מעודותה של המתלוננת ומצלום מסך הטלפון שלה, המתעד את השיחות שקיימה בשלב זה (ת/2), עולה כי נעשו על ידה ניסיונות להתקשר למספר טלפון שהוא סקרה כי הם של המשטרה. לדברי המתלוננת, בחילק מהמרקמים לא ידעו הנמענים אングליות, ובחולק אחר נאמר לה שאון זה המספר הנכון. המתלוננת מסרה בנוספ, כי מלחמת הבושה היא לא סיפה לחברתה צ. על אודוט הקורות אותה ולא ביקשה את עצرتה באיתור מספר הטלפון של המשטרה. רק למחרת היום, עלה בדי המטלוננת להתקשר למספר הנכון, וממנו היא הופנתה לתחנת המשטרה. ציון, כי מהזכר ת/20 לעלה, כי המתלוננת התקשרה ארבעה פעמיים לטלפון של תחנת המשטרה. כמו כן, התקשרה המתלוננת למספר טלפון המופיע באתר שגרירות ארה"ב, שלגביו נמסר כי הוא שייך למטרת התירויות. המתלוננת לא נענתה לשיחתה, והשאירה הודעה תוך בקשה כי יצרו עמה קשר. מסתבר, כי מספר הטלפון הנ"ל היה שייך בזמןנו לנქודות התירויות בט"ל שעלה חוף תל אביב, אך מדובר במספר שאינו פעיל משנת 2006. צילום מסך הטלפון של המתלוננת מעלה כי היא התקשרה למספר זה פעמיים. בית משפט קמא קבע, כי "ניסיוניתה של המתלוננת להתקשר למטרה... מחזקים את הרושם המתתקבל מעדותה כי היא חשה אבודה וחסרת אונים בארץ זרה, שבשפתה אינה שולטת". ועוד נאמר בהכרעת הדין, כי המתלוננת, אשר התביעה בספר על המקלה לחברתה צ., העדיפה להתקשר למשטרה... מוחזקים את תחנות המשטרה בניסיון להגשים תלונה, ולבסוף הופנתה למועד 100 שבעורתו הגעה לתחנת המשטרה הנכונה למסור את תלונתה". בית משפט קמא ציין, כי במהלך חקירתה הנגידית של המתלוננת היא נשאלת על ידי ב"כ המערערים באשר לתבונה שברכישתسلط בבית קפה, לצורך איתור המקום בו התרחשו האירועים. בית משפט קמא דחה את הטענה כי מדובר במקרה חסר היגיון, בציינו כי ניתן לתהות, אמנם, מדוע לא צילמה המתלוננת את השلت עם שם הרחוב, הכתוב בעברית ובאנגלית, אך לא ניתן לצפות מצעריה, שזה עטה חוותה חוותית קשה, כי "תפעל על פי היגיון של השואלים". מכל מקום, הוכח כי באמצעות החשבונית ת/1 איתרו החוקרים את זורת האירוע והגיעו אל המערערים. בהתייחס לטענה בדבר חוסר הסבירות בגרסה המתלוננת, אשר תיארה מעשים מיניים שבוצעו בה, שלא בהסכמה, מלוי שזעקה

לעזרה או עזבה את המקום, הטיעים בית משפט קמא כי:

א. המתלוונת חשה עצמה מאויימת עקב התנהגותו הכהונית של המערער 1, ובשל זרותה וחוסר ידיעתה את השפה העברית, היא חששה, הן מפני המערער 1 והן מפני אנשים אחרים שהיו בסביבה.

ב. לאחר שהמתלוונת לא ידעה אם אוטם אנשים זרים "הם ידידים או אויבים בשל חוסר יכולתה לתקשר עימם", ניתן להבין מדוע נמנעה מלהזעוק לעזרה.

בית משפט קמא הוסיף עוד, כי במצב הלחץ בו הייתה שרואה המתלוונת "לא ניתן לדרש ממנה לנתח את המצב בהיגיון ובקור רוח".

אשר לטענה כי אין אפשרות לבצע את המעשים המיניים הנטען, בחנות פתיחה הפונה לשבייל צר, שכל ההולך בו יכול לראות את המתרחש בחנות, ציין בית משפט קמא כי "החשיפה כלפי הרחוב יפה גם לקיום מגע מיני מרצoon". זאת שכן, "אין כל הבדל מבחינת עובר האורח, יכול להציג לתוכן החנות, אם המגע מתבצע מרצoon או בכוכ". עוד קבוע בית משפט קמא עובדתית, על יסוד עדותה מהיינה של המתלוונת ומזהר שנרגש על ידי חוקרי המשטרה, כי במועד האירוע ובתקופה הסמוכה לכך היה בכניסה לחנות דוכן אשר הסтир, במידה מסוימת, את הנעשה פנימה. בעת שבית משפט קמא ביקר במקום לא היה אותו דוכן בפתח החנות, ובית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי העובדה שהמעערער 1 "מצא לנכון לסדר את החנות בצורה שונה ולהעלים את הדוכן, אומרת דרשו". בית משפט קמא הוסיף עוד, כי עדותה של המתלוונת נתמכת גם בחומר דעתו של ד"ר ריקרדו נחמן (ת/17), מהמכון לרפואה משפטית, אשר ציין כי בירך השמאלי של המתלוונת, בשליש האמצעי בצד החיצוני, " נמצא דימום תחת עורו עגלל, בקוטר כ-1 ס"מ עם שלולים לא ברורים בגוון סגולגלא". מצא זה מתישב עם דבריו המתלוונת, כי המערער 1 אחיז בחזקה בירכה, בעת שהוא הפסיק את תחנתינה וליקק את איבר מינה. בית משפט קמא קבוע בנוסף, כי מצבה הנפשי של המתלוונת בעת העימות עם המערערים (העימות מתועד בדיסק ת/10), מהווה חיזוק ממשי לעדותה. בית משפט קמא ציין, כי המתלוונת נראית כשהיא נכנסת לחדר החקירות, בו נמצא המערער 1, ובראותה אותו היא נעצרת בפחד גלי, מסרבת לשבת על הכסא שהוצב על ידי החוקרים בסמוך אליו, ומרחיקה את הכסא לכיוון החוקרת ורק אז היא מתישבת. במהלך כל העימות, שפת הגוף של המתלוונת ונינה מעידים על מצוקה קשה, רגלה רועדת כל הזמן, ו"כל כולה משדרת פחד ואי נוחות". גם בזמן העימות עם המערער 2, רגלה של המתלוונת ממשיכה לרעוד והוא נראה כשרואה במצוקה.

21. בית משפט קמא ציין בהכרעת דין, כי בין גרסת המתלוונת, באשר לניסיבות האירוע, לבין תיאורה של האם, אשר שוחחה בטלפון עם בתה, נתגלהה סתירה מסוימת. כך, האם אמרה כי המערער 1 אחיז בצווארה של המתלוונת וגרם לה לסתומים בצוואר, בעוד שהמתלוונת לא טעונה זאת. בית משפט קמא הבahir, כי הוא מאמין למතלוונת שהיא לא אמרה לאמה כי המערער 1 תפס בצווארה, וככלל היא הקפידה, בשיחה עם האם, "שלא להעצים את חומרת הפגיעה". עם זאת, וגם בהנחה שהמתלוונת ניסתה להגיזים בדבריה לאם, בתיאור האים הגוף שבפני היא עמדה, אין בכך, לשיטת בית משפט קמא, כדי להוביל למסקנה כי כל עדותה של המתלוונת בשקר יסודה. בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי "בחינת עדותה של המתלוונת ואמרותיה מעלה כי היא הקפידה שלא להעצים את תיאור המעשים ולדיק בדבריה", ואין כל מחלוקת כי היא לא טענה במשטרה כי המערער אחיז בצווארה וגרם לה לסתומים.

22. טענה נוספת לקיומה של סתירה, נוגעת לדברים שנרגשו מפה של המתלוונת בדו"ח הבדיקה במכון לרפואה
עמוד 12

משפטית, ת/17, מהם עולה, לכואורה, כי המערער 2 החדר את אצבעו לאיבר המין שלו מעל לבגדיה, דבר שלא נטען על ידה בעדותה בבית המשפט. בית משפט קמא מתייחס לסתירה לכואורה זו בהפניה אל עדותה של המתלוונת בבית המשפט, דבר שמנמו עולה כי מדובר בטעות בהבנת דבריה. בית המשפט מסרה המתלוונת את הדברים הבאים, ביחס לערער 2:

He put his hand on my knee and then ran or like ran his hand up my leg and grabbed my "...vagina

המתלוונת לא טענה, אם כן, כי המערער 2 החדר את אצבעותיו לאיבר מינה, בנגדו לדבריה הברורים ביחס לערער 1.

לסיכום עמדתו באשר למהימנותה של המתלוונת, אומר בית משפט קמא את הדברים הבאים:

"בחינת העדות בכללותה על הגונה הפנימי שכנהו אוטו בכנות גרסתה של המתלוונת, ואין אני סבורה שיש בענות, באשר למיקום האירועים והסתירות, כמובן, בדברי העודה כדי לפגום במהימנותה, לאחר שליבת הגרסה נותרה איתנה ומהינה".

23. בחלק האחרון של הכרעת הדין בוחן בית משפט קמא את השאלה האם הוכחו העבירות שיוחסו לערערים. אשר לערער 1, ציין בית משפט קמא כי הוא אישר כי החדר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוונת וליטף את גופה. משהעודה גרסת המתלוונת, לפיה המעשים המינויים שבוצעו בגופה נעשו ללא הסכמתה, וכללו גם מין אוראלי, הריש שיש להרשותו באינוס ובמעשיהם מגנים, נתען בכתב האישום. עם זאת, נקבע כי יש לזכות את המערער 1 מהဟירה שעונייה מעשה מגונה (בנסיבות אחר), המתיחסת למעשים המינויים שביצע המערער 2 במתלוונת. בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי אין ראייה לכך כי המערערים חבירו ייחדי, כדי לבצע מעשים מינויים בגופה של המתלוונת. לפיכך, אין להרשיע גם את המערער 2 בעבירה של מעשה מגונה (בנסיבות אחר), לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק העונשין, אלא בביצוע עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

24. אוסיף עוד, כי בסיוםה של הכרעת הדין דין בית משפט קמא בטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה, בציינו כי "חקירת המשטרת בפרשיה הייתה רשלנית ברמה מתסכלת". בית משפט קמא ראה כמחדרי חקירה את העובדה כי תחthonיה של המתלוונת, שהיו לדבריה מוכתמים בדם, לא נתפסו; כי הchanיות שבhan בוצעו, לכואורה, העבירות לא צולמו ביום המעצר; וכי מכנסיו של המערער 1, שלדבריו הוכתמו בزرע, לא נתפסו ולא נשלחו לבדיקה. עם זאת, הוסיף וקבע בית משפט קמא כי לא היה במחדלים אלה כדי לפגוע בהגנתם של המערערים. אשר לתחthonיה של המתלוונת, סבר בית משפט קמא כי אין בתפיסתם כדי להעלות או להוריד, שהמערער 1 מאשר כי החדר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוונת, ولكن הממצאות כתמי דם על התחתונים "אין בה כדי לחזק גרסה זו או אחרת". כן הדבר לגבי יתר הנושאים, אשר הוכחו בדרך ראייה אחרת.

גזר דין של בית משפט קמא

25. בפתח גזר דיןו, ציין בית משפט קמא כי המערער 1 הורשע בשנת 2007 בעבירות של אויומים והעלבת עובד ציבור, ואילו עברו של המערער 2 נקי. בהמשך, עבר בית משפט קמא לקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרונות המופיעים בתיקון 113 לחוק העונשין. בתחילת, קבע בית משפט קמא, כי יש לראות את כל מסכת עבירותיו של המערער 1 כאירוע אחד. לאחר מכן, עמד בית משפט קמא על הערכיהם החברתיים שנפגעו ממעשייהם של המעררים, בהם: אינטנס השמירה על שלמות גופו ונפשו, כבודו, בטחונו, וחופש בחירותו של הפרט. בהמשך, סקר בית משפט קמא את מדיניות הענישה הנוהגת בציגו, כי קיים מណעד רחוב יותר של ענישה בעבירות דומות או זהות, "וקשה המלאכה לבור מבין שפע התקדים את המקרים שנסיבותיהם דומות לעניינו". אשר לנسبות הקשורות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא, בהתייחס למערער 1, כי הוא לא פועל, אمنם, מתוך תכנון ארוך טווח, אך מרצע שהמערער 1 עמד על חולשתה של המתלוונת, על הפחד ואי התנגדות שהפגינה כלפיו, הייתה לו שהות מספקת לתכנן את צעדי המשך פגעה במתלוונת, פגעה שהלכה והסלימה. גם מבלי שהוצג תסקير נגעת עבירה, גורס בית משפט קמא, כי "ניתן לשער" עד כמה היו קשותות תחשותיה, מה עומק פגיעה הנפשית, ומימדי הצלקת שהותירו בה מעשי של המערער 1. לאחר בוחנת מכלול הנסיבות, ובשים לב לחומרת התנהוגותו של המערער 1, נקבע בעניינו מתחם הנע בין 3 ל-6 שנים מאסר.

26. אשר למערער 2, המדובר במשוש איבר מינה של המתלוונת "בשתי הדמנויות ובמרוח קצר", כאשר המעשים לא נעשו בהיסח הדעת. בכר פגע המערער 2 בכבודה, בגופה ובחופש בחירתה של המתלוונת. לאחר שכלל כל הנسبות, נקבע בעניינו של המערער 2 מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-14 חודשים רצוי בפועל.

27. במסגרת בוחנת הנسبות שאין קשורות בביצוע העבירה, התחשב בית משפט קמא בנسبותיו האישיות והמשפחתיות הקשות של המערער 1. ציין, בהקשר זה, כי משפחתו של המערער 1, ובכלל זה אמו ואשתו, נקלעה למשבר בעקבות ההליך המשפטי, כאשר גם ילדי נכנסו למערבולות שיצר הליך זה על חייהם. גם בעניינו של המערער 2, גרמה הרשעתו למשבר במשפחה, המצטירת כמשפחה נורמטיבית, תורמת ואיכותית. עם זאת, ובהuder ראיות התומכות לגבי הטענה בדבר מצבו הנפשי והבריאותי של המערער 2, קבע בית משפט קמא כי אין להתחשב בטיעונים אלה.

לאחר זאת, החליט בית משפט קמא לגוזר על המעררים את העונשים המפורטים בפסקה 3 לעיל.

הערעורים על פסק דין הראשון של בית משפט קמא

ערعروו של המערער 1 (ע"פ 3308/15)

28. בהודעת הערעור, נטען כי בפסק דיןו המрешיע התעלם בית משפט קמא "מסתרות מובהקות, אי דיויקים, כמו גם חוסר סבירות והיגיון בעדותה של המתלוונת ובהתנהוגותה בעת ולאחר קרות האירועים לדבריה, עד כי קביעת מהימנות גורפת לגביה הינה שגואה בכלל הכלבוד". עוד נטען לקיומן של מחדלי חקירה כבדי משקל, "המקימים חזקה שבעובדה לטובת המערער". נטען בנוסף, על ידי המערער 1, כי שמייעת עדות מוקדמת של המתלוונת, לאחר הגשת כתוב האישום, בפני דין יחיד, "הינה בטלה מעיקרה ונעשתה בחוסר סמכות... באופן המצדיק ממילא שמייעת העדות במלואה פעם נוספת". לטענת המערער 1, גרסה של המתלוונת מעוררת קשיים רבים, לאור העובדה כי היא "אינה צועקת או בוכה, אינה קוראת לעזורה", ואף ממתינה בוחנות לערער 1, כאשר הוא עזב את המקום לפרק זמן קצר.

עוד נטען, כי אין כל היגיון בביצוע מעשים מיניים בכפייה, בחנות קטנה ופתוחה, שאין בה דלת, ו"אליה ניתן להבטח הנשביל מחוץ לחנות והן מחנויות ממול". עוד נטען לקיומה של סטירה מהותית בין תיאורה של המתלוננת לגבי מעשי של המערער, לבין עדות אמה, שמסרה כי המתלוננת סיירה לה על "סימנים כחולים על צווארה של המתלוננת". אשר לgresת המתלוננת בדבר מין אוראלי שבוצע בה, נטען על ידי המערער 1 כי הדבר לא "יתכן" "כשאנשים שעשוים להיכנס לחנות". המערער 1 מאשר, כי הוא לא טען בחקירותו במשטרת שאכן נכנסו לקוחות לחנות, אך לדבריו הדבר עלה במהלך העימות עם המתלוננת. תמייה נספפת נוגעת לנשיקתה של המתלוננת את המערער 1, בפתח חנותו של המערער 2, ולכך נלוות שאלתה של עו"ד גוטלב "מדוע שתתנתק אותו?". יווער כבר עתה, בהקשר לטענה אחרת זו, כי המתלוננת הכחישה כי היא שנישקה את המערער 1, ולדבריה הוא זה שנישק אותה, ועל כן לא ברור אם יש בסיס לתמייה זו. בהתאם למחדלי החקירה, נטען כי המתלוננת העידה כי אמרה לחוקרים שברשותה תחתונים עם כתמי דם, אך הם סרבו לקבל מהם את התחתונים. נטען, בהקשר זה, כי אין בתיק החקירה כל מזכיר המאשר את גרסתה זו של המתלוננת, וכן "אין זה סביר שכך נאמר לה". בנוסף, זירת האירוע לא צולמה עOVER להגשת התלונה, ולא נחקרו עדי ראייה מחנויות סמוכות לאירוע, "ואשר מהן רואים את המתרחש בחנות המערער בנקל".

בהתיחס לגזר דיןו של המערער 1, נטען כי בית משפט קמא החמיר עמו יתר על המידה, מבלי שניתן משקל ראוי לנסיבותו האישיות והנסיבות הקשות, ולהתנהלותו התקינה "בכל אורחות חייו". המערער 1 אינו חולק על המתחם שנקבע בעניינו (3 עד 6 שנות מאסר), אך הוא סבור כי יש להעמיד את עונשו על הרף התיכון של המתחם.

ערעоро של המערער 2 (ע"פ 3688/15)

29. המערער 2 הגיע, באמצעות ב"כ עו"ד צדוק חוגי, הודעת ערעоро מפורטת הכוללת לפחות מ-214 עמודים, בבחינת כל המרבה הרי זה חשוב. אינני רואה לפרט את מלאו טיעוני של המערער 2 במסגרת זו, ובקצרת האומר אצין כי המערער 2 טוען לסתירות מהותיות בgresתה של המתלוננת, תוך השוואה לדבריה בחקירה במשטרת, בעימות עם המערערם, ובעדותה בבית המשפט. זאת, בנוסף לסתירה בין gresתה לגבי הפגיעה הפיזית שנגמרה לה לבין הדברים שנאמרו על ידי אמה, בעקבות שיחתה עם המתלוננת. חלק נכבד מנימוקי הערעоро הקדיש עו"ד חוגי לטענה הנוגעת לגביות עדותה המוקדמת של המתלוננת, באמצעות ראש הרכבת, ולא בפניו הרכב השופטים כולם. יצוין, כי לגשתו של עו"ד חוגי לא היה מקום לגביות עדות מוקדמת שכן, לשיטתו, המתלוננת התছזה לתירית ו"הוילכה שלול את בית משפט קמא בעניין זה". אשר לסתירות ולהסור ההיגיון בgresתה של המתלוננת, טרח עו"ד חוגי ופירט, על פני עשרות עמודים, כל מילה וכל התבטאות של המתלוננת, על מנת להראות כי gresתה רוויה בסתרות. עד להיכן הגיעו עו"ד חוגי בטיעונו, ניתן ללמידה מטענתו כי המתלוננת לא הסתפקה בהזמנת קפה וסלט, בשbetaה בבית הקפה, אלא בิกשה סביצה' סלמוני, פריט שנדרש זמן רב יחסית להכנתו, דבר הסותר, לטענתו עו"ד חוגי, את דבריו המתלוננת כי הייתה מפוחדת ואוחצת אימה באותו שלב. עד כדי כך מדייך עו"ד חוגי בדבריה של המתלוננת עד כי, לשיטתו, "דומה שצריך מטוס F16 כדי לעקוב בדקונות אחר הפרוכות והסתירות העולות מגרסתה של המתלוננת". בהמשך נימוקי הערעоро, פורטו לא פחות מ-12 מחדלי החקירה, שלשיטתו של עו"ד חוגי מובילם לזכיו של המערער 2. בין היתר, נטען למחדלי החקירה בנושאים שלולים, שאין צורך להרחיב עליהם את הדיבור, כגון: איסוף הקבלות המלאות בקפה יפו, איסוף מצלמות אבטחה באותו בית קפה ובבית החברה צ., חקירתה של החברה, וכיוצא באלה דברים. לאור כל אלה, ומאחר שלטענתו עו"ד חוגי לא נפל פגם בעדותו של המערער 2, מן הדין לזכותו מכל אשמה.

לענין העונש, טען עו"ד חוגי כי היה על בית משפט קמא לבקש תסוקיר מבחן בעניינו של המערער 2, בהתאם לסעיף 38 לחוק העונשין. נטען, בהקשר זה, לבטולותה של אכרזת דרכי עינויה (תשוקיר של קצין מבחן) התשכ"ד-1964, המחייבת קבלת תסוקיר רק למי שבאים ביצוע העבירה מלאו לו 21 שנים. יצוין, כי לענין זה בלבד הקדים עו"ד חוגי כ-40 עמודים בכתב העורו. נטען בנוסף, כי שגה בית משפט קמא בקביעת המתחם בעניינו של המערער 2 (בין 6 ל-14 חודשים מאסר) ובמיקומו של המערער 2 בתחום המתחם. בשל נסיבותיו האישיות הקשות של המערער 2, ומצבו הפיזי והנפשי, והחשש כי יפוטר מעובודתו במשרד התחרורה, אם תיוותר הרשות על כנה, מבקש עו"ד חוגי לסייע את ההליך באנו הרשותה, תוך הסתפקות בשירותת לtowerת הציבור.

ערעור המדינה (ע"פ 3766/15)

30. המדינה (להלן: המשיבה) מערערת על קולות העונש שנגזר על המערער 1. לגשת המשיבה, העונש שהושת על המערער 1 "אינו מבטא באופן ראי את הפגיעה בערכיהם המוגנים ועל כן רחוק מלהיות עונש הולם". נטען, כי המערער 1 הושע בשורה של עבירותimin מין חמורות בתירת כבת 24 במועד האירוע, כאשר מעשי מתאפיינים בבריאות ובעוזה בלתי רגילה. המערער 1 זיהה את חולשותה של המתلونנת ואת פעריה הכהות ביניהם, וטור התעלומות מתחנותיה, הוא "התיחס אליה כאח חוץ לשיפוק יצירוי". עוד נטען, כי בית משפט קמא לא נתן דעתו לניסיבות שונות שיש להן משקל בעת גזירת עונשו של המערער 1, כגון העובדה שהוא דרש מהמתلونנת שלא תעוזב את חנותו, טור איום כי עזיבת תהא התאבדות מצידה. עקב איום זה התאפשר למערער 1 להסלים את מעשיו "ולהריף את ניצול פעריה הכהות ביניהם לבין המתлонנת". עוד נטען, כי בצדק קבע בית משפט קמא שימושיו של המערער 1 לא היו סופונטיים, אך, לשיטת המשיבה, לא ניתן משקל ראוי לעובדה זו. בוגוסף, טענת המשיבה כי לא ניתן משקל להיוותה של המתلونנת תירת הארץ, ולמצוק הדמיית העצום שהרגם המערער 1 למדינה. לפיכך, סבורה המשיבה כי יש להחמיר משמעותית בעונשו של המערער 1 "על מנת לשלווח מסר חד ובורר לעבריינים בכך כי כל הפגיעה בגופה של אשה, בנפשה ובכבודה, צפוי לעונש חמור הרבה יותר מהאונש המזרע המזעיר קבוע בחוק".

31. ביום 18.4.2016, קיימו דיון בערעורים שלפנינו, ולאחר שסבירנו כי שאלת מהימנותה של המתلونנת עומדת במרכזו של הליין זה, החלטו בתום הדיון להחזיר את התקיק לבית המשפט המחויז "על מנת שיזמן את המתلونנת להשלמת חקירה על ידי באנו כוח המערערם" (נוסח ההחלטה המלא מפורט בפסקה 6 לפסק הדיון). עוד נקבע, כי לאחר השלמת חקירתה של המתلونנת "יתן בית המשפט המחויז פסק דין משלים".

פסק דין המשפט של בית המשפט המחויז

32. ביום 19.7.2017, ניתן פסק דין המשפט של בית המשפט המחויז, בהרכב כב' השופטים: ש' דותן - אב"ד; מ' לוי; נ' לוי.IOS מ' אל לב, כי במקומם כב' השופט א' זמיר, שישב בהרכב המקורי ופרש מכובנותו כשופט, ה策רף להרכב החדש כב' השופט מ' לוי.

בפתח פסק הדיון המשפטים, ציין בית משפט קמא כי התובע הצהיר שהוא מותר על חקירתה הראשית של המתلونנת, אך מבקש לאפשר לה לעין בפרוטוקול הדיון הקודם כדי לרענן את זיכרונה. לנוכח התנגדות הסוגרים לכך, החלטת בית משפט קמא שלא להתריר זאת, ולפיכך הועברו אל המתلونנת הודעתה במשפטה בלבד, לרבות פרוטוקול העימות. המתلونנת נחקרה על ידי הסוגרים בתאריכים 19.7.2016 ו-20.7.2016, ובתום עדותה ביקש כב' השופט מ'

לו את התייחסותם של הצדדים לשאלת האם יש מקום לשמע את עדות המעורערים. זאת, בהמשך להחלטתנו, מיום 18.4.2016, שבה נאמר, בין היתר, כי "בית המשפט המחויז יפעיל שיקול דעתו לאחר שמייעת טיעוני באי כוח הצדדים אם יש מקום, עקב האמור לעיל, להשלים אף את חקירותיהם של המעורערים". בתחילת, הבינו ב"כ הצדדים יכולים את עמדתם כי אין צורך בהשלמת עדותם של המעורערים. ואולם, לאחר שהשופט מ' לוי הזיכר כי העדות היחידה ששמע, באופן בלתי אמצעי, היא עדותה של המתלוננת, ולפיכך לא יוכל להתייחס למஹנותם של עדים אחרים, על סמך אותן עדות, שינתה ב"כ המערער 1, עו"ד טלי גוטليب, את עמדתה. בהמשך, גם עו"ד חוגי, ב"כ המערער 2, הctrף לעמדת לפיה מן הראי להuid את המעורערים. מסתבר, כי מסיבות כאלו ואחרות, רפואיות בעיירן, לא ניתן היה להעלות את המערער 1 אל דוכן העדים, ועו"ד גוטليب יותרה על עדותו. לעומת זאת, נשמעה, ביום 1.3.2017, עדות המשלימה של המערער 2.

33. לאחר שנשמעו סיכומי הצדדים, קבע בית משפט קמא, מפי האב"ד כב' השופטת שי' דותן, כי במסגרת הליך זה הוא נדרש להתייחס לשאלת מהஹנותה של המתלוננת, בעקבות חזרתה אל דוכן העדים, ואני מתבקש לדון מחדש בסוגיות מחייב החקירה, או להתעלם מעדויותיהם של המעורערים בסיבוב הראשון. בית משפט קמא ציין, כי למרות שנמנע מהמתלוננת לרענן את זיכרונה מתוך פרוטוקול הדיון הראשון, ועל אף שהלפו שלוש שנים ממועד האירוע, "היתה עדותה של המתלוננת עיקטיב; לא נמצא בה סתרות שיש בהן כדי לשמות את הקרקע מתחת לגרסתה", וכי "אי דיויקים קטנים ואחרים בפרט התרחשויות הם תוצאה של חלוף הזמן". המתלוננת חזרה בעדותה החזרת על הגרסה שמסרה בעדותה המוקדמת, ובית משפט קמא קבע כי "הגרעין הקשה בעדותה של המתלוננת, לפיה ביצעו בה [העורערים] מעשים מינאים שלא בהסכמה, לא נסדק". אשר לטענה בדבר קשיים בגרסתה של המתלוננת בעניין כתמי הדם בחתונינה, הטועים בית משפט קמא כי אין מחלוקת על כך שהמתלוננת מסרה לד"ר ריקrido נחמן, כי "הביקורת בכתם דם קטן על תחתינה" (ת/17). הגיע בית משפט קמא, השאלה מודיע לא נרשמו הדברים על ידי החקירה שלויותה אותה, ומודיע לא נתפסו התהווים על ידי המשטרה, "צריכה להיות מופנית למשטרה ולא למטלוננט". ציון, כי בעדותה אישרה החקירה כי אפשר שהדברים נאמרו על ידי המתלוננת לד"ר ריקrido אך לא נרשמו על ידה. בנוסף, לא נסתרה גרסת המתלוננת לפיה היא התבקשה להביא את תחתוניה לתחנת המשטרה, אך משבקשה למסור את התהווים נאמר לה כי אין בכך עוד צורך. בהתייחס לחבורות שנגמרו למטלוננט, בהמשך לעדותה בפני בית משפט קמא כי היא סבלה מחבורה עצם הברית, קבע בית המשפט כי הדברים מתישבים ותואמים את שמה בעדותה בשלב הראשון. אשר לטעינה שהעליה ב"כ המערער 2, מודיע הרופא המשפטית והשופטים לא הבינו בחבורה עצם הברית, הסבירה המתלוננט כי בדיקתו של הרופא המשפטית נערכה למחמת יום האירוע, ובאותו שלב טרם התפתחה החבורה, ואילו השופטים לא הבינו בחבורה זו "בשל גזרת השמלת שאotta לבשה". וכן, בית המשפט ציין, כי מצפיה בתקליטורי החקירה עולה כי לבושה כי לובשנה של המתלוננט וכן תסוקתת, הסתיירו את אזהור עצם הברית.

בהתייחס לטענותו של ב"כ המערער 2 בדבר קיומן של סתרות בעדותה של המתלוננט, ציון בית משפט קמא כי אין כל בסיס לטענות אלה, וכי בחינת טענותו של עו"ד חוגי "הן אלה המבוקשות להעדים וליחס משקל לסוגיות שלויות, ובסיכון אף ייחס למטלוננט דברים שלא אמרה".

לבסוף, קבע בית משפט קמא כי:

"לאחר שמייעת עדותה החזרת של המתלוננט, ולאחר בחינתן של הסתרות הנטעןות בסיכוןיהם של באי כוח [העורערים], לא מצאתי דבר שיש בו כדי לערער אמון זה, ואני סבורה שיש לשנות מהכרעת הדין שניתנה".

34. כב' השופט מ' לוי ביקש להוסיף מספר העורות, בציינו כי הוא "מסכים לאמור בחווות דעתה המפורשת של חברותי האב"ד, כב' השופט ש' דוטן". בהערכתו הראשונה התייחס השופט לוי לנושא העדות המערערם, לאור דבריו כי הוא לא שמע את עדותם והוא יוכל להתייחס לעדויותיהם "כמי שקורא פרוטוקול, לא כמו ששמע". בסופה של דבר, עליה אל דוכן העדים רק המערער 2, וחזר על הדברים שמסר בעדותו הקודמת. בנסיבות אלה, סבר השופט לוי, כמו חברותו האב"ד, כי אין להתעלם מעדותו של המערער 1, לפני החזרת התקיק לשימוש המתלוננת, הגם שאין לזקוף לחובתו את העובדה כי הוא לא העיד פעם נוספת, בסופה של דבר. העירה השנייה נוגעת להתרשמות מעדותה של המתלוננת, אשר הותירה עליו רושם חיובי ומהימן. ב"כ המערערם לא השיכלו להציג על "סתירות מהותיות היודאות לשורש העדות או ללבתה", וכיודע הוא כי, ככלל, אין די בא התאמות קלות או בסתרות שאין מהותית בכך ל離開 את גרסת המתלוננת. לגבי הטענה בדבר חוסר סבירות התנהגות המתלוננת, ציין השופט לוי כי נפסק, לא אחת, כי "אין לבחון תגובותיה של המתלוננת בעבירות מין כחוכמה שלאחר מעשה ובמבחן ההיגיון הצרוף, שכן תמכנה תגבות אונסיות למצוות טראומה ואפשר שחלק מהתגבות נבעו מלחץ נפשי הרובץ על קורבנות עבירות המין". בסופה של יום, לאחר בחינת מכלול הראיות, לרבות: השלמת חקירותה של המתלוננת על ידי ב"כ המערערם ועודותה המהימנה; השלמת חקירותו של המערער 2 ועודותו הבלתי מהימנה; ומבייל להתעלם מעדותו של המערער 1 לפני המותב המקורי, קבע השופט מ' לוי כי "לא הוכח כל ספק סביר בעניין אשמתם של מי [מהמערערם] בעבירות בהן הורשו בהכרעת הדין המקורית".

כב' השופט י' לוי, הצדיף, כאמור, לעמדת חבריו.

הערורים על פסק הדין המשלים

35. עו"ד טלי גוטليب, ב"כ המערער 1, הסתפקה בהודעה קצרה שבה נאמר כי בשל התדרדרות שחלה במצבו הנפשי של המערער 1, והחשש כי העדות תסב לו נזק בלתי הפיך, הוא לא העיד "בסיבוב השני" להגנתו. עו"ד גוטليب הוסיף עוד, כי "כל שסביר בית המשפט הנכבד קמא כי עדותו של [המערער 1] הכרחית, הרי ולא ניתן עוד לטעון על עדותו של המערער בסבב הרaison של התקיק". מעבר לכך, הפנהה עו"ד גוטليب לנימוקי הערעור המקוריים.

36. עו"ד צדוק חוגי, טען בנימוקי הערעור המשלים, כי "העדות הנוספת של המתלוננת הייתה רצופת סתירות, הגזמות וניפוי של אירועים שלא הזכרו קודם לכן", ולפיכך "בימ"ש קמא הנכבד שגה בקבלה גרסה התמונה והזהואה של המתלוננת, עת החליט להשאיר את הכרעת הדין המקורי על כנה". עו"ד חוגי אף הגדיל לעשות כאשר טען, כי הוא ציפה מבית המשפט המחויז לשמעו את עדותה הנוספת של המתלוננת "בפתחן לב ונפש חפזה", אך "צפיה זו ירצה למציאות כבר בפתח עדות המתלוננת". לטעنته של עו"ד חוגי, בית משפט קמא לא התכוון, באמת ובתמים, לשנות מהכרעת דין, והתעלם מסתירות רבות שהתגלעו בעדותה הנוספת של המתלוננת, סתירות העומדות בלבית העניין. למקרה טענותיו של עו"ד חוגי, עולה בבירור כי מדובר במחויז הטענות שהועלו על ידו בנימוקי הערעור המקוריים והمفופטים לעשייה. יצוין, כי גם סיקומיו של עו"ד חוגי בפני בית משפט קמא "בסיבוב השני" היו, רובם ככלם, העתקה של הנימוקים הקודמים, וכך, למשל, הופיעה בהם הטענה כי שגה בית משפט קמא עת שמע את עדותה המוקדמת של המתלוננת בדי יחיד, כאשר הוחלט, כאמור, על החזרתה של המתלוננת אל דוכן העדים כדי למסור את עדותה, פעם נוספת. בין היתר, חזר עו"ד חוגי על הטענה התמונה כי המתלוננת מתבהזה לתיררת, בעוד שכתובות מגוריה ברמת א'בב, וכיימת חוסר בהירות לגבי תחומי עיסוקה. לפיכך, כך מסיק עו"ד חוגי, נותרה זהותה של המתלוננת "כחוזה לא ברורה, מעורפלת, ובלתי אמינה". אני רואה צורך לחזור על יתר הסתירות, להן טוען עו"ד חוגי, אשר פורטו בהרחבה יתרה בנימוקי הערעור המקוריים.

37. ביום 16.1.2018, קיימו דיון בערעורים המשלימים שלפנינו. עו"ד גוטלב, ב"כ המערער 1, חזרה על הטענה כי המשטרת ניהלה במקורה דין חקירה רשלנית ביותר, אשר פגעה בהגנתו של המערער. מעבר לכך, נטען, פעם נוספת, לחוסר ההיגיון בגרסת המתלוונת, הטוענת לקומו של מין אוראלי, אשר בוצע מתוך חנות פתוחה וחשופה לעיני כל, כאשר "אין לגיטימיות לעשות זאת בפרהסיה". מעבר לכך, כך טענה עו"ד גוטלב, אין הסבר של ממש לעובדה כי המתלוונת לא עזבה את החנות כאשר המערער יצא בזמן מה, ולשיטתה של עו"ד גוטלב "אי אפשר לטען בחוסר הגינוי שהוא מילא", השיבת בית המשפט, מדוע המתלוונת מעיליה, כמובן, על המערער 1, אם הכל נעשה בהסכם שהיא הייתה בפחד". לשאלת בית המשפט, מדוע המתלוונת מעיליה, שכן לא ניתן לדעת מה עובר במוחו של אדם. לגבי העובדה כי המערער 1 לא העיד "בנסיבות השני", בשל מצבו הנפשי הקשה, כעולה מחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה בבית משפט כאמור, סבורה עו"ד גוטלב כי לאחר שהשופטים ביקשו לשמעו את עדותו והוא לא העיד, הדבר מצדיק את זיכוי של המערער 1 מכל אשמה.

38. עו"ד חוגי, ב"כ המערער 2, השיב בפתח טיעונו לשאלת בית המשפט מדוע תבקש המתלוונת לטפל על המערערים עלילת שוא, הכרוכה בהגשת תלונה במשטרת ועדות, פעם אחר פעם, בבית משפט קמא. לשיטתו של עו"ד חוגי, המתלוונת עשתה כן כדי לקבל כסף "למחיה כדי להאריך את שהיתה בארץ", ולכן פנתה לכל ערוצי הטלויזיה. עו"ד חוגי טען עוד, כי המתלוונת "הצלחה לעשות عشرות אלפי דולרים" בארץ, וככל הנראה "עשתה כסף" גם בארה"ב. "אמר מיד, כי דברים אלה נתענו בעלמא מבלי שהוזגה אף ראיית ראה לכך כי המתלוונת ביקשה וקיבלה תגמול כספי כלשהו, ולמרבה הצערעו"ד חוגי עשה לו מנהג קבוע להכפיל את דמותה של המתלוונת במילימ בוטות ביותר, מבלי להציג כל תימוכין לדבריו. צוין, כי עו"ד חוגי אישר שהוא לא הציג תזה זו, לגבי המneau הנטען של המתלוונת, בפניה עת נחקרה על ידו. עו"ד חוגי חזר על טענותיו כי עדותה של המתלוונת נגועה בסתרות מהותיות, כגון בדבריה לרופא המשפט כי המערער 2 החדר את אצבעותיו לאיבר מינה מעל הבגדים. עו"ד חוגי הוסיף וטען, כי לא הייתה הצדקה לטענו את עדותה המוקדמת של המתלוונת בדי יחיד, ומאחר שמדובר בפגם היורד לשורשו של עניין, הרי שפגם זה לא בא על תיקונו בשמיעת עדותה הנוספת של המתלוונת. לסתירות הנטענות על ידי עו"ד חוגי, יש גם להוסיף את מחדלי החקירה, דבר המצדיק את זיכוי של המערער 2 מכל אשמה. לגבי עונשו של המערער 2, נטען כי מדובר בעונש בלתי מידתי שהוטל על אדם נורטטיבי ללא עבר פלילי, מבלי שקיימת טענה כי המעשה בו הורשע בוצע בכוח. עוד נטען, כי מדובר ברף הנמור של עבירות מין, דבר המצדיק לבטל את עונש המאסר בפועל.

39. עו"ד רוד חלאה, ב"כ המשיבה, ביקש לדוחות את שני הערעורים על הכרעת הדיון, בציינה כי מדובר בערעורים המופנים כלפי קביעות מהימנות וממצאי עובדה, שבהם ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. גרסתה של המתלוונת נמצאה מהימנה, גם אם היא אכן דיווקים קלים בדבריה, בעוד שגרסתם של המערערים נקבעה כבלתי אמינה. אשר לטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה, הרי שגם אם היו כאלה, הדבר לא פגע בהגנתם של המערערים ובזכותם להליך הוגן. בהתייחס לעונשו של המערער 1, נטען כי מעשי החמורים מחייבים הטלת עונש חמור יותר מזה שהושת עלוי בבית משפט קמא, ואילו בעניינו של המערער 2, נטען כי עונשו אינו סוטה באורח קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת.

דיון והכרעה

דיון בעונשות מקדימות

40. בפתח דיונו,מן הראי להתיחס לטענות שנשמעו ביחס לגביית עדותה המוקדמת של המתלוונת על ידי האב"ד בלבד, כב' השופט ש' דוטן. אין מחלוקת כי עדות זו נגבהה לאחר שהוגש כתוב האישום נגד המערערים, והורכב המותב אשר אמרו היה לדון בתיק. אך, כי נבצר מאות מחברות הרכבת לשמעו את העדות המוקדמת, מסיבות אישיות, ולפיכך החליטה האב"ד לקיים הליך זה לבדה, תוך שודוחה של המתלוונת הוקלה במלואה ותומלה. ההוראות הרלבנטיות לעניינו מעוגנות בסעיפים 117 ו-235 לחס"פ, ובניא סעיפים אלה כלשונם. סעיף 117 לחס"פ, שעוניינו "גביה מוקדמת של עדות", מגדיר את סמכותו של בית המשפט לקיים הליך של גביית עדות מוקדמת, והוא קובע בס"ק (א), כהאו לישנא:

"(א) הוגש כתוב אישום לבית משפט, רשיי בית המשפט, לבקשת בעל דין, לגבות עדותו של אדם לאalter, אם ראה שהעדות חשובה לבירור האשמה וכי יש יסוד להניחuai אפשר יהיה לגבותה במהלך המשפט או אם נמצא שיש חשש שאמצעי לחץ, איום, הפחדה, כוח או הבטחת טובת הנאה יניאו את העד מלמסור עדות אמת במהלך המשפט...".

סעיף 235 לחס"פ, שכותרתו "סמכות שופט ואב בית דין", מתיחס, בין היתר, לגורם אשר רשאי לגבות עדות מוקדמת, לאחר מינוי המותב אשר אמרו לדון בכתב האישום. הוראת הסעיף היא כללית, ואין צורך להיכנס, בנסיבות העורורים שלפניו, לשאלת אם מדובר בהוראת סמכות או בעניין שבסדר דין בלבד. סעיף 235 לחס"פ קובע לאמור:

"מקום שבית המשפט דין בשלושה שופטים או יותר, כל סמכות הננתונה לפי חוק זה לבית המשפט – לרבות סמכות לעשות פועלה שבית המשפט נדרש לעשותה – תהיה, כל עוד לא הורכב בית המשפט, בידי כל שופט של אותו בית משפט, ומשהורכב, בשעה שבית המשפט אינו יושב בדיון, בידי אב בית הדין או בידי שופט מבין שופטי הרכבת שבב' דין קבע לך...".

הנה כי כן, וכל שהדבר נוגע למשור הסמכות, נראה כי כב' האב"ד הייתה רשאית לגבות את העדות המוקדמת בלבד, בהתאם לסעיף 235 לחס"פ. זה המקום לצ"ן, כי בדיון פ' 4366/93 כחלון נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 573 (1994) (להלן: עניין כחלון), אושרה עדות מוקדמת בתיק רצח, כאשר החקירה הראשית של העד התקיימה על ידי כב' השופט ד' בר-אופיר לפניו שנתמנה הרכבת, ואילו החקירה הנגדית נערכה לאחר שנתמנה הרכבת ולאחר הליך ההකראה. נקבע בעניין כחלון, כי יש להכשיר, הן את החקירה הראשית והן את החקירה הנגדית, למטרות שהעדות המוקדמת בכללותה לא נגבהה על ידי האב"ד, או על ידי "אחד מחברי הרכבת שבב' דין קבע לך". אכן, בהחלטה בבקשתה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, מיום 13.7.2015, שאלתי את עצמי אם אין מקום לבחון מחדש "את קביעותו של בית משפט זה בעניין כחלון", אך לאחר שזרמתי ונדרשתי לעניין, הגיעתי למסקנה כי בעניין כחלון מדובר בסיטואציה יהודית, שאינה משליפה על עניינינו. לפיכך, סברתי כי אין צורך לבחון, בנסיבות זו, את ההלכה שנקבעה שם. כאמור, בשונה מהנסיבות שהתרבו בעניין כחלון, הרי שבמקרה שלפניו נגבהה העדות המוקדמת על ידי האב"ד, ולא נשמעה טענה של ממש לגבי סמכותה (או חוסר סמכותה) לעשות כן (וראו, בהקשר זה, ע"פ 8761/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל (14.1.2016), בפסקה 23 לחווות דעתו של השופט מ' מוז).

אשר למשור שיקול הדעת, נראה כי ניתן להצדיק את גביית העדות המוקדמת, משמדובר בתירת מארה"ב, שהייתה אמורה לחזור לביתה בתוך זמן קצר. אין חולק, כי מדובר בעדות המרכזית בתיק, ונראה כי היה יסוד להניח, באותו שלב, כי קיים ספק אם המתלוונת תשוב ארצה כדי למסור את עדותה בבית המשפט. מכל מקום, כפי שזוכה

מיד, אין זה העיקר בתיק זה.

41. לאחר שאמרנו זאת,מן הראו להתיחס להतפתחות מסוימת שחלה, לאחר שנפתח משפטם של המערערים. מסתבר, כי המתלוונת לא נקרה לגבי גבוי נושאים מסוימים שהופיעו ב豸ג 17, שזהו דוח הירופא המשפטי, אשר בדק את המתלוונת. בין יתר הנושאים שעלו בדי"ח זה, מדובר בדברי המתלוונת לגבי כתמי דם שנמצאו בתחוםה, ולגבי החבלות שנגרמו לה במהלך האירוע. בית משפט קמא אישר לסוגרים לחזור את המתלוונת, אשר נאותה לשוב לישראל להשלמת עדותה, בשתי נקודות אלה בלבד, ולא אפשר להם להרחיב את החקירה הנגדית למלאו היריעה. דומה, כי בכך שגה בית משפט קמא, ולטעמו לא היה מקום להגביל, בנסיבות שנוצרו, את החקירה הנגדית של המתלוונת, על ידי ב"כ המערערם. אין ציריך לומר, כי שאלת מהימנותה של המתלוונת ואミニות גרסתה, היא אחת השאלות המרכזיות בתיק זה, ומשהו חלט להחזיר את המתלוונת אל דוכן העדים, לא היה מקום לצמצם את החקירה לשתי נקודות בלבד, וראוי היה לאפשר לכל חברי הרכב להתרשם מהמתלוונת בכל הנושאים שעמדו על הפרק. במהלך הדיון בערעורים שלפנינו, הערנו לב"כ המשיבה כי גם הפרקיליות לא הייתה צריכה להתנגד לבקשת הסוגרים שלא להגביל את חקירותם הנגדית, שכן לעיתים הדרך שנראית קצירה הופכת בהמשך בדרך ארוכה הרבה יותר – כפי שהוכח ב מקרה דן. ואולם, מן הראו להציג כי גם זה נרפא, בכך שהורינו על חזרתה של המתלוונת לעדות נוספת, ונינתנה הזדמנות מלאה לב"כ המערערים לחזור אותה בכל נושא רלוונטי שהתבקש על ידם.

42. ומכאן לנושא שהועלה על ידי ב"כ המערער 1, הנוגע לשינוי הרכב אשר דן בתיק "ביסיבור השני", לאחר שנגראע ממנו כב' השופט א' זמיר, והצטרף במקומו כב' השופט מ' לוי. כאמור, המתלוונת העידה ונקרה על ידי ב"כ המערערם בפני הרכב החדש, אשר יכול היה להתרשם מעדותה ומאותות האמת שבגרסתה. אשר לעדות המערערם הותרנו בחילטתנו, מיום 18.4.2016, את הנושא לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי, בהיותנו מודעים לכך כי חל שינוי בהרכב השופטים. וכן, הוצע על ידי כב' השופט מ' לוי לב"כ המערערם לשיקול את האפשרות כי הם יעדו פעם נוספת, כיון שהוא לא שמע את עדותם "ביסיבור הראשון". המערער 2 העיד, וחזר על הגרסה שהציג בעדותו הקודמת, ואילו המערער 1 לא עלה על דוכן העדים, לאחר שהציג חוות דעת פסיקיאטרית המלמדת כי אם הוא עיד בשנית, הדבר עלול לגרום לו לנזק בלתי הפיך. במצב דברים זה, סבורה ע"ד גוטלב, ב"כ המערער 1, כי יש "למחוק" את עדותו של מרשה, כפי שנמסרה בפני הרכב המקורי, דבר המוביל לשיטתה, ליזקיו מכל אשמה. אין כל ממש בטענה זו. החליטנו מיום 18.4.2016 לא נועדה לפתח את המשפט מחדש, ולבטל את קביעות המהימנות שנעשו בעניינים של המערערם. ההחלטה כוננה, בראש ובראשונה, לעודות החזרת של המתלוונת, ואילו בעניינים של המערערם כל שנאמר הוא, כי בית המשפט המחוזי "יפעל את שיקול דעתו", אם יש מקום להשלים אף את חקירותיהם של המערערם. משחילת המערער 1, מסיבותו הוא, שלא לשוב אל דוכן העדים, חזרת אל מכונת העדות הקודמת שמסר, על קביעות המהימנות שנעשו לגבייה. יש להפנות, בהקשר זה, לסעיף 233 לחס"פ, אשר מטרתו להסדיר את רציפות הדיון המשפטי, סעיף הקובלע, בין היתר, כי שופט שבא במקום שופט שגבא את הראיות, רשאי "לנוהג בראיות שגבא קודמו כאילו גבה אותן בעצמו או לחזור ולגבותן, ככל או מקצתן".

בע"פ 484/15 רוני נ' מדינת ישראל (1.12.2015), ציינתי כי:

"סעיף זה, כמו מקובלו האזרחי (תקנה 177 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984), נועד להסדיר את רציפות הדיון המשפטי, כאשר נבצר משופט, שהחל לשמעו את הראיות, מלאחים את מלאכתו בתיק שהיא לפניו. ההכרעה בשאלה, האם לשמעו מחדש עדויות שנשמעו בפני השופט הראשון, נתונה לשיקול דעתו של השופט החדש" (שם, בפסקה 21, וראו גם, ע"פ 4844 מסעא ד' מדינת ישראל (31.5.2010), בפסקה 9 חוות דעתו של השופט ע'

דין בטענות המערערים לגוף

43. בפתח דינוינו,מן הראו להציג כי מרבית טענותיהם של המערערים מופנות כלפי קביעות מהימנות וממצאים שבעובדה, אשר נעשו על ידי בית משפט קמא._CIDOU, ערכאת הערעור אינה נוטה להתרשם בקביעות מעין אלה, שהן מתפקידה העיקרי של הערכאה הדינית. זאת, משום שערכתה הערעור חסירה את יכולת התרשם, באופן בלתי אמצעי, מהעדים ומהראיות שהוצעו בפני בית משפט קמא. בכך נועז יתרונה של הערכאה המבררת על פני ערכאת הערעור שבפנייה מוצג, ככל, חומר המבקש לשקר באופן אונטטי את אשר קלטו שופטי בית משפט קמא בחושיהם (ע"פ 15/7090 ח'ילפה נ' מדינת ישראל (25.8.2016); ע"פ 434/51 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2015); ע"פ 16/4818 פלוני נ' מדינת ישראל (9.1.2018)).

כפי שציינתי בע"פ 13/2331 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015), "כוחו של כלל זה יפה, גם כאשר מדובר בסוגיה מתחום עבירות המין". עם זאת, נקבע, לא אחת, כי בעירות מעין אלה נדרשת ערכאת הערעור לבחינה קפדנית ומודקמת של הכרעת הדין המרשעה, ובעיקר כאשר הרשעה מבוססת על עדות יחידה של קורבן העבירה, בליווי הנמקה בלבד, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (ראו, בהקשר זה, ע"פ 10/5768 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2015); ע"פ 11/2911 פלוני נ' מדינת ישראל (5.10.2014); ע"פ 11/8680 פלוני מדינת ישראל (5.6.2013)).

44. CIDOU, להלقت אי ההתרבות קיימים מספר חריגים המאפשרים לערכאת הערעור, במקרים מסוימים על להתרבע בקביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא. כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הערכאה הדינית מבוססת על ראיות בכתב, להבדיל מהתרשמה הבלתי אמצעית מן העדים; כאשר מצויים מהימנות שנקבעו מושתתים על שיקולים שבհגיוון ושל שכל ישר; כאשר דבק פגם ממשי באופן הערכת מהימנות העדים על ידי הערכאה הדינית; או כאשר קיימות עובדות המצביעות על כי לא היה אפשרות של הערכאה המבררת לקבוע את הממצאים שפורטו בהכרעת הדין (ע"פ 15/434 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 13/4583 סץ נ' מדינת ישראל (21.9.2015); ע"פ 12/6924 בעראני נ' מדינת ישראל (13.8.2012)).

45. אקדמי ואמר, כי לא חל, לטעמי, במקרה דן אחד או יותר מהחריגים לכל אי ההתרבות, ולפיכך לא מצאת כי יש להתרבע בנסיבות של בית משפט קמא ובקביעותיו בשאלת המימנות, הן לגבי המתלוונת והן באשר למערערים.

בבית משפט קמא, שבפני העיטה המתלוונת בשלוש ההזדמנויות שונות, התרשם מעודותה מהימנה של המתלוונת, אשר לא נסתה להעצים את מימדי ההתרחשויות ואת חומרת הפגיעה בה, ומסרה עדות כנה, וקוהרנטיות, אשר הותירה רושם חיובי ביותר.

וכפי שנקבע על ידי בית משפט קמא בהכרעת הדין הראשונה:

"בחינת העדות בכללותה על הגיונה הפנימי שכנעה אותי בנסיבות גרסתה של המתלוונת ואין אני סבורה שיש בטענות, באשר למקומות האירועים והסתירות, כביכול, בדברי העודה, כדי לפגום במהימנותה, מאחר שליבת הגרסה נותרה איתה וממהינה".

בסוף של יום, גם אם נפלו סתיות בעדות וגם אם היו איזדיוקים מסוימים, מדובר בעניינים שלילים שאינם יורדים לשורשו של עניין. אין ספק, כי במקרים המרכזים הנוגעים לplibת העדות, הייתה הגרסה קוהרטית וברורה, ולא ניתן להצביע על סתיות מהותיות שנפלו בה. הטענה המרכזית שבפי ב"כ המערערים עניינה בתמייה, מודיע לא התגנזה המתלוונת למשעיו של המערער 1, לא צעקה לעוזה, ולא יצאה את החנות כאשר המערער 1 עזב לזמן קצר את המקום. המתלוונת הסבירה את התנהגותה זו בכך שהיא מפוחדת וחשה עצמה מאוימת מעצם הסיטואציה אליה נקלעה, אף "קפאה" לנוכח מעשיו של המערער 1 בוגפה, שנעשה ללא הסכמתה. את פשר היישאותה בחנות לאחר יציאתו של המערער 1, הסבירה המתלוונת באיום שהשמי לפניה כי יצאתה תהא בבחינת התאבדות מצדיה. בשורה של פסק דין חזר בית משפט זה וקבע כי אין לבחון התנהלותה ותגובותיה של מתלוונת בעירות מין, אך בבחן ההיגיון הצרוף, לנוכח מגוון התוצאות האנושיות האפשרות למצבי לחץ וטרואה, וכי שציינתי בע"פ 5633 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013),

"... התנהגותו והתנהלותו של קורבן עבירה מין, אינה נבחנת באספקלה של הגיון וסבירות, עניין 'המבחן הרצionarioלי'. לפיך, טענת המערער, כי התנהגותה של המתלוונת 'אינה מתකלת על הדעת', כמו גם הטענה כי הסבירה אינם הגיוניים, אינה עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה ועם נסיוון הח'ים" (שם, בפסקה 5).

ויפים לעניינו, גם דברי חברי, השופט נ' הנדל, בע"פ 09/2082 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2011):

"העובדת שהתנהגות קרובן עבירה בכלל וקורבן עבירה מין בפרט נראה למשקיף מהצד תמורה ובלתי הגיונית, אין בה CSLעכמיה כדי לפגום במהימנות עדותו ולעתים היא אף מתקבלת על הדעת לנוכח הסינדרום אלו... הסיבה לכך היא שיש לבאר 'התנהגות סבירה' תוך התחשבות בסביבות בהן היה מצויה הנפגע בעבירות מין. שיקולים כגון ניסיון חיים, גיל ותפישת עולם של הנפגע בעבירה מעין זו - גם הם עשויים להיות רלוונטיים להערכת עדות... אין להימגד לכללים בדבר ההיגיון 'המצופה' מקורבן עבירה מין. הקורבן איננו חייב להתנהג בסבירות או בדרך מסוימת שמצוcta לו על ידי האחר הנמצא מחוץ ליעולמו הפנימי" (שם, בפסקה 5, וראו גם, ע"פ 8031/13 שדרין נ' מדינת ישראל (13.10.2015); ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016); ע"פ 15/15 3585 פלוני נ' מדינת ישראל (9.8.2016)).

אם נחזור לעניינו, בית משפט קמא בחר את הטענות, בהקשר לתנהלותה של המתלוונת בחנותו של המערער 1, ולא סבר כי יש בכך כדי לפגום במהימנות גרסתה, ובכך אינני רואה כל מקום להתערב.

46. טענה אחרת שהשמי ב"כ המערערים נוגעת לחוסר היגיון ביצוע עבירות המין הנטענת, על ידי המערער 1 כאשר חנותו פתוחה לרוחה ונitin לצפות במעשיו על ידי עוברים ושבים ובעלי חניות שכנות. על כך השיב בית משפט קמא, בצדק, כי המערער 1 אינו מתחש למבצע המעשים המינניים במתלוונת, פרט למן האוראלי, אך טוען כי הדברים נעשו בהסכמה. בהינתן עמדה זו, כיצד הוא יכול להישמע בטענה כי אין היגיון ביצוע אקטים מיניים לעניין כל. אשר לטענה המתיחסת באופן ספציפי למן האוראלי, לא ראה בית משפט קמא להבחן בין מעשה זה לבין יתר המעשים המינניים שאינם מוכחים, מה גם שנקבע עובדתיות כיפתח החנות היה, במועד האירוע, דלפק שהסתיר במידה

מסויימת את הנעשה בחנות. יצוין, בהקשר זה, כי בית משפט קמא התייחס לשינוי שהוכניס המערער 1 במבנה החנות וזקף זאת לחובתו – כמו שמנסה לשנות את המציגות, כפי שהיא במועד הרלבנטי. בע"פ 842/14 שרعي' ב' מדינת ישראל (7.2.2017) הועלתה על ידי המערער טענה דומה, היינו כי קשה להניח שאדם יבצע תקיפה מינית בסמטה, שחולנות רבים משקיפים עליה "כאשר כל התנגדות קולנית מأت הקורבן טוביל לתפיסטו". השופטת ע' ברון השיבה לטענה זו באומרה, כך:

"ניסיונו החיים מלמד כי תקיפות מיניות ואחרות מתרחשות למרבה הצער גם במקריםות חשופים שכאהלה ואף לאור יום... ובמקרים רבים לא מביעים נפגעי העבירה 'התנגדות קולנית', ותחת זאת אוחז אותם 'קייפאון', צזה שאוחז במתלוננת' (שם, בפסקה 28, וראו גם, ע"פ 4/1081 צעוק נ' מדינת ישראל (18.12.2016); ע"פ 12/7532 איטל נ' מדינת ישראל (11.12.2016))."

לסיכום נקודה זו, גם אם ניתן היה להבחן בנסיבות המיניים, שביצע המערער 1 במתלוננת, על ידי עוברים ושבים ולquoות, לא הצליח המערער 1 לככוש את יצרו, הוא ראה במתלוננת טרפ' קל למימוש תאונות המינית, מבלתי נתת את דעתו לשאלת, האם מעשי חשופים לעיני הציבור, כאשר כל>User> יכול להבחן בהם.

47. נחזור ונDIGISH, לעניין מהימנות גרסתו של קורבן לעברות מין, את שנאמר בפסקתו של בית משפט זה, שאין לצפות מקורבן לעברות אלו כי ימסור, בהכרת, גרסה שלמה עקבית, קוחהרכנית וחסרת אי-דוקים (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). על רקע זה, נקבע, לא אחת, כי יש לבחון את אמינות גרסתו של קורבן עברות המין בכללותה, תוך ניסיון לאתר את "גרעין האמת", ולעתים אף ניתן להסתפק ב"גרעין הקשה" של הגרסה (ע"פ 252/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.12.2017); ע"פ 3776/17 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2018)). במקורה דן, איןנו נזקקים להלכה זו מאחר שהמתלוננת שלפנינו מסרה גרסה שלמה, עקבית וקוחהרכנית, וגם אם ניתן להצביע על אי-דוקים או סטיות בעדותה הרי שמדובר בעניינים שלטי' מהותיים, וזאת בלבד. סיכומו של דבר, יש לדוחות את טענות המערערים באשר למהימנותה של המתלוננת ואמינות גרסתה, וכן גם מקום להתערב בקביעותם של בית משפט קמא בהקשר לחוסר מהימנותם של המערערים.

דין בטענות בדבר קיומם של מחדלי חקירה

48. בית משפט קמא מתח ביקורת חריפה על דרך ניהולה של החקירה במקורה דן, אך הוסיף וקבע כי גם אם מדובר במחדלי חקירה, לא היה במלחלים אלה כדי לפגוע בהגנתם של המערערים. טרם שאדון בטענות לגוףן, מן הרاءו להזכיר את ההלכה המושרשת, לפיה, בהינתן תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם, הרי שאינו בקיום של מחדלי חקירה, ככלעצם, כדי להביא לזכיו של הנאשם. בჩינת הטענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילת יש לבחון את השאלה האם מדובר כלל במחדל חקירה. ככל שהמענה לשאלת זו הוא בחוב, יש להידרש לשאלת נוספת נספחת, האם בשל מחדלי החקירה הנטען, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיימים ממשי כי הגנתו קופча, ונפגעה זכותו להליך הוגן. בchina זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטען אל מול התשתיית ראייתית שהונחה לפני הערקה הדינית (ראו, ע"פ 12/3947 סלאח נ' מדינת ישראל (21.1.2013) והפניות שם; וע"פ 5386/05 אלחוורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006)).

49. מחדלי החקירה העיקריים, אליהם כיוון בית משפט קמא, נוגעים לאי תיעוד זירת העבירה במועד מעצרם של עמוד 24

המערערים, ולעובדת כי תחתוניה של המתלוננת, שדבריה הוכתמו בדם, לא נתפסו על ידי המשטרת. יצוין, לגבי עניין אחרון זה, כי ב"כ המערערים לא טענו, הלאה למשעה, למחדל חקירה אלא טענו לפגיעה במהימנות המתלוננת, שכן לדבריהם לא יתכן שהוא ביקשה למסור לחוקרם את תחתוניה, אך הם סרבו לקבלם. ואולם, לאחר שבית משפט קמא האמין למתלוננת כי היא אכן הביאה את תחתוניה לתחנת המשטרת, אך נאמר לה שאין בהם צורך, ניתן לראות בכך כמחדל חקירה. סבורי, כי יש גם בעובדה שזרת העבירה לא תועדה כדבוי, במועד הרלוונטי, משום מחדל חקירה. ביתר הדברים הנטענים על ידי ב"כ המערערים (כגון: תפיסת מצלמות אבטחה, גביית עדויות נוספת נוספת, בירור מדויק של מנת המזון שהזמיןה המתלוננת בבית הקפה; גביית עדות חברותה צ., ועוד) איןני רואה כי מדובר במחדלי חקירה. ואם נחזור לאותם מחדלים, אליהם הפנה בית משפט קמא, נראה בעיני כי לא היה בכך כדי לפגוע בהגנותם של המערערים ובזכותם להילך הוגן.

לענין תפיסת התחתונים – משעה שהמערער 1 אישר כי החדר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת, במספר הזרמנויות, אין חשיבות ראייתית לעובדה כי נמצאו כתמי דם בתחתוניה של המתלוננת. אין צורך לומר, כי שאלת ההסכמה או אי ההסכמה אינה רלוונטית למצאה זהה, ועל כן, גם לו נתפסו התחתונים, לא היה בכך כדי להועיל למערער בהגנותו.

לענין תיעוד זירת העבירה – אכן, היה מקום לעשות כן והביקורת כלפי גורמי החוקה, בהקשר זה, מוצדקת. ואולם, לפני בית משפט קמא הוזג מזכיר של חוקר, המצין כי בבדיקה במקום, זמן מה לאחר ביצוע העבירות, הוא הבחן בדילך, בכניסה לחנותו של המערער 1, ועל כך העידה גם המתלוננת, שזכה לאמוןו של בית המשפט. יצוין, כי הגם שבית משפט קמא קבע כעבורה כי אכן היה במקום דוכן, הוא היה מוכן לצאת מתוך הנחלה כי ניתן היה לצפות אל פנים החנות ולהבחן במעשהיו של המערער 1, אך לא ראה בכך, בצדק לטעמי, משום נתון מצחה. לפיכך, לא מצאתי כי יש בקיומו של מחדל זה כדי לפגוע בהגנותו של המערער או להטיל ספק סביר בדבר אשמתו.

50. לסיכום, נראה בעיני כי הכרעת דיןו של בית משפט קמא מבוססת כראוי, ואני סבור כי יש להתערב בהרשעתם של המערערים, וכך אמלץ לחבריו לעשות.

הערעור על מידת העונש

51. ביום 24.6.2013 בשעות אחר הצהרים, השתנו חייה של המתלוננת, צעריה כבת 24 שנים, אשר שהתה בישראל במסגרת פרויקט "תגלית", מהקצתה אל הקצה. במהלך ביקור, שאמור להיות מסקרן ומהנה, בשוק הפשפשים ביפו, היא הותקפה מinitely על ידי המערערים, אשר ניצלו את תמיותה, חולשתה, וחוסר היכרותה עם הסביבה, כדי לספק את יציריהם המיניים, ובעיקר אמרו ihnen הדברם במערער 1. האירוע הטראומטי החל בסיטובו של המערער 1 למסור לידיה של המתלוננת ועדיף משטר של 200 ₪, לאחר שרכשה טבעת בסכום של 80 ₪. ניסיונו החוזרים ונשנים של המערער 1 לשכנע את המתלוננת לרכוש פריטים נוספים הוכיחו לו, להוותה, כי בפנוי ניצבת צעריה זרה ומפוחדת, אשר אינה מסוגלת לעמוד על שלא. לאחר שזיהה את ההזדמנות שנתקرتה בדרך, החל המערער 1 לבצע בה מעשים מיניים שלא בהסכמה, שככלו החדרת אצבעות לאיבר מינה ומעשים מגונים נוספים. כפי שנקבע בהכרעת הדיון, המתלוננת "קפאה" ולא הגיבה למעשהיו של המערער 1, למורתו שהיא ברור לו לחולוטין כי היא אינה מסכימה לפגיעה המינית בגופה. המערער 1 הגדיל לעשות, כאשר יצא לזמן מה לעיסוקו, אך דאג להשלים את ביצוע זמנו בכך שהורה

لمתלוננת שלא לעזוב את המקום, באומרו לה כי אם תצא, תהא זו התאבדות מצידה. המערער 1 נהג ברשעות ובאלימות אין קץ, כאשר גם לאחר שביצע את מעשיו הנפשעים, הוא לא היה מוכן לשחרר את המתלוננת לדרך, והורה לה להמתין לשובו. בעצם העובדה כי המתלוננת נותרה במקומה ולא ניצלה את הזדמנות להתחמק מידיו של המערער 1, יש כדי להביע על פחדה ממנה, ועל חששה פן יוביל לה אם לא תעsha כדרישתו. בשובו, חזר המערער 1 לפגוע מינית במתלוננת בהחדרת אצבעותיו, במעשים מגונים נוספים, ובמין אוראלי. המערער 1 לא הרפה ממתלוננת עד שבא על סיפוקו המיני. המערער 1 לא הסתפק בכך, אלא הוביל את המתלוננת אל חברו, כדי שאף הוא יניח את ידו על המתלוננת האומללה, וכן המערער 2 אחץ פעמים באיבר מינה של המתלוננת, בתואנה כי הוא מסיע לה במדידת שמלה, שאותה כלל לא בקשה. מדובר במעשים חמורים, ויש בסיס להנחה של בית משפט קמא על עומק הפגיעה הנפשית שנגרמה למתלוננת ועל הצלקת שהותירה בה המעשים, וזאת מצד ההשפה, והפגיעה בגופה ובכבודה של המתלוננת.

52. כפי שציין, בצדך, בית משפט קמא, בעבירות בהן הורשו המערערים ק"י מונע רחוב של עונשים, בהתאם לטיב המעשה ולנסיבותיו של העולה. עם זאת, בעבירות של אינוס ומעשי סדום, פסיקתו של בית משפט זה מלמדת כי הגישה העונשית צריכה להיות מחמירה. כך, בע"פ 13/8031 שדרין נ' מדינת ישראל (22.7.2015) הוחכר עונשו של המערער, אשר הורשע באינוס של ידידה, מ-6 ל-7 שנות מאסר, מבלי למצות עימיו את הדיון; בע"פ 842/14 שרעבי נ' מדינת ישראל (7.2.2017) אושר עונש של 7 שנות מאסר למי שביצע מעשה סדום (מין אוראלי) בנערה כבת 16 וחצי שנים; ובע"פ 10423/08 פלוני נ' מדינת ישראל (7.4.2009), הופחת עונש מאסר מ-8 ל-6 שנים, למי שהורשע באינוס, וזאת בשל מצב רפואי קשה במיוחד.

על המערער 1 נגזרו ארבע וחצי שנות מאסר לRICTO בפועל, ונשאלת השאלה האם יש להתערב בעונש זה, לפחות או לחומרה.

53. לאחר שבחןתי את מכלול הנתונים, ובשים לב למעשיו החמורים של המערער 1, הגיע ליידי מסקנה כי יש לדחות את ערעורו על חומרת העונש, ולקבל את ערעור המדינה, מאחר שהעונש שהוצע עליו חורג באורח מהותי מרמת העונשה הרואה במקרה מעין דא. כאמור, המערער 1 הורשע בריבוי מקרים של מעשים מגונים, ובAINOS בדרכ של החדרת אצבעות לאיבר מינה של המתלוננת, ובביצוע מין אוראלי בה.

הפסיקה קבעה, לא פעם, כי יש מקום להחמיר בעונשה כאשר מדובר בעבירה שבוצעה בת"יר או בת"ירת, כפי שנעשה על ידי המערער 1, בידועו זאת. כן יש לתת את הדעת לטיב ולריבוי העבירות, ולעבודה כי מדובר בעבירות מין שבוצעו על ידי בעל חנות כלפי לקוחות בתוך החנות. המכלול מחייב, אפוא, עונשה מחמירה יותר מזה שהושתה על המערער 1 על ידי בית משפט קמא, ولكن יש מקום להתערב בעונשו. מנגד, יש מקום ליתן משקל לנסיבותו האישיות של המערער 1 ולהתמכות ההליכים בעניינו, כעולה מהאופן הבלתי שגרת של ניהול המשפט, כפי שפורסם לעיל. לפיכך, אציג לחבריו לדחות את ערעורו של המערער 1 ולקבל את ערעור המשיבה, באופן שעונש המאסר שיושת עליו יעמוד על חמש וחצי שנות מאסר, בגין ימי מעצרו, וזאת מבלי למצות עימיו את הדיון, בהתאם לכל הנקוט על ידינו, לפי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את מלאו חומרת הדיון ממשתקבל ערעור תביעה.

54. ומכאן לעניינו של המערער 2, אשר הורשע בביצוע מעשה מגונה במתלוננת. גם בעבירות שעניין מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, ק"י מונע רחוב למדוי של עונשה, אך ככל מדובר בעונשה ממשית של העבריין

מאחורי סורג ובריח. בע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009), אושר עונש של 20 חודשים מאסר למי שהורשע בביצוע מעשה מגונה בקטינה שלא מלאו לה 16 שנים; בע"פ 4425/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.11.2014), הופחת עונשו של קטן, אשר הורשע בביצוע מעשים מגונים מ-15 ל-10 חודשים מאסר לריצוי בפועל; וברע"פ 3318/04 דראושה נ' מדינת ישראל (22.4.2004), שאוזכר על ידי בית משפט קמא, נדחתה בקשה רשות ערעור של מי שהורשע בביצוע מעשה מגונה, ונדון ל-12 חודשים מאסר. אכן, ברע"פ 223 פלוני נ' מדינת ישראל (13.11.2013), הוחלט להמיר עונשו של רופא שביצע מעשה מגונה במתופלת, ונדון ל-10 חודשים מאסר בפועל, ל-6 חודשים עבירות שירות. זאת, בשל נסיבות משפחתיות קשות ווצאות דופן של המבוקש, ובשל חלוּף למעלה מ-9 שנים מאז בוצעה העבירה, שבגינה הושעה המבוקש מעבודתו.

במקרה שלפניו, לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בגוזרו את דיןו של המערער 2, ואני סבור כי עונשו של מערער זה חורג, באורך קיצוני, ממידניות הענישה המקובלות בנסיבות דומות, או כי נפללה בגין דינה של הערכאה הדינית טעות מהותית הבולטת על פניה (ראו, ע"פ 2454/11 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.2013); ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל (21.1.2013); ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.2012)). משכך, אני סבור כי יש להתעורר בעונש המאסר לריצוי בפועל (8 חודשים מאסר בגין ימי המעצר) שהושת על המערער 2, ואציג לחברי לדוחות את ערכו גם לעניין מידת העונש.

ש | פ | ט

השופט יי' דנציגר:

אני מסכימים.

ש | פ | ט

השופט ני' הנדל:

אני מסכימים.

ש | פ | ט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שחם.

המעעררים יתיצבו לריצוי עונשם, ביום 12.06.2018 עד השעה 10:00, בימ"ר ניצן, או על פי החלטת השירות בתא הסוהר, כשברשומם תעודת זהות או דרכון ווותק מפסק דין זה. על המעעררים לחתם את הכניסה

למאמר, כולל האפשרות למינן מוקדם, עם ענף אבחון ומינן של שירות בתמי הסוהר, בטלפוןיהם: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, ג' בסיוון התשע"ח (17.5.2018).

שפט

שפט

שפט